

Cazul Gheorghe Ursu.
Sentința penală din 17 octombrie 2019

Dosar nr. 2500/2/2017
1030/2017

ROMÂNIA

Curtea de Apel București - Secția I Penală

SENTINȚA PENALĂ NR. 196/F

Ședința publică din data de 17 octombrie 2019

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: MIHAELA NIȚĂ

GREFIER: ROXANA-ELENA VLĂSCEANU

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București este reprezentat prin procuror Mioara Moșoiu.

Pe rol, se află **pronunțarea asupra cauzei penale** privind pe **inculpații Pârvulescu Marin, Hodiș Vasile și Postelnicu Tudor**, trimiși în judecată prin rechizitoriul nr.32/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare, astfel:

- **Pârvulescu Marin**, fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului, cercetat, în stare de libertate, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută de art. 439 alin.1 lit. e, g și k din Codul penal;

- **Hodiș Vasile**, fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului, cercetat, în stare de libertate, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută de art. 439 alin.1 lit. e, g și k din Codul penal;

- **Postelnicu Tudor**, fost șef al Departamentului Securității Statului, cercetat, în stare de libertate, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută și pedepsită de art. 48 rap. la art. 439 alin.1 lit. e, g și k din Codul penal.

Dezbaterile s-au desfășurat în ședința publică de la termenul de judecată din data de **18 septembrie 2019** și au fost consemnate în încheierea întocmită la acea dată, care face parte integrantă din prezenta sentință penală, iar Curtea, mai întâi, potrivit art. 391 alin.1 din Codul de procedură penală, a stabilit termen pentru pronunțarea hotărârii la data de **02 octombrie 2019** și, în continuare, conform art. 391 alin.2 din același cod, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea hotărârii la data de astăzi, **17 octombrie 2019**, când, în aceeași compunere, a hotărât astfel:

CURTEA

Deliberând asupra prezentei cauze penale, constată următoarele:

Prin **rechizitoriul nr. 32/P/2014 din data de 29.07.2016** al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare **s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpaților:**

- **mr. (rez) Pârvulescu Marin**, necunoscut cu antecedente penale, fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări penale din Departamentul Securității Statului, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută și pedepsită de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k Cod penal,

- **col. (rez) Hodiș Vasile**, necunoscut cu antecedente penale, fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări penale din Departamentul Securității Statului, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută și pedepsită de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k Cod penal,

- **civ. Homostean George**, cunoscut cu antecedente penale, fost ministru de interne, pentru complicitatea la săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută și pedepsită de art. 48 Cod penal rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g, k din Codul penal

- **civ. Tudor Postelnicu**, cunoscut cu antecedente penale, fost șef al Departamentului Securității Statului, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii contra umanității prevăzută și pedepsită de art. 48 rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k Cod penal.

S-a reținut în esență, prin actul de sesizare a instanței, că inculpații **Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile**, în calitate de ofițeri în cadrul Direcției a VI-a Cercetări Penale din Departamentul Securității Statului, cu intenție directă, au exercitat acțiuni represive și sistematice (filaj, urmărire informativă, percheziții, audieri sistematice, acte de violență fizică și psihică) asupra victimei inginer disident Ursu Gheorghe Emil, în perioada ianuarie - noiembrie 1985, în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte sau fapte considerate ostile regimului comunist, acțiuni care au avut ca urmare producerea de suferințe fizice sau psihice grave și au fost de natură să-i aducă o atingere gravă a drepturilor și libertăților fundamentale, în principal dreptului la viață.

Inculpatul **Homosteanu George**, în calitate de ministru de interne, cu intenție directă, în cursul lunilor octombrie și noiembrie 1985, a transmis documente oficiale ale statului român, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, către Ambasadele Republicii Socialiste România de la Paris și Washington (telegramele nr. 5/05097 din data de 01.11.1985 și nr. 5/05674 din data de 26.11.1985), prin care a disimulat caracterul represiv și politic al acțiunilor întreprinse de inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru opinii considerate ostile regimului comunist.

Inculpatul **Postelnicu Tudor**, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, cu intenție directă, în cursul lunilor octombrie și noiembrie 1985, a comunicat, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, către Ambasadele

Republicii Socialiste România de la Paris și Washington (telegramele nr. 5/05097 din data de 01.11.1985 și nr. 5/05674 din data de 26.11.1985), date nereale prin care a disimulat caracterul represiv și politic al acțiunilor întreprinse de inculpații maior (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte și fapte considerate ostile regimului comunist.

S-a apreciat ca faptele săvârșite de inculpați sunt dovedite cu următoarele probe: declarațiile martorilor Toader Florica, Palamariu Florinel, Munteanu Ion, Popa Dan, Alexa Ion, Ghebac Radu, Casapu Mitruș Laurențiu, Cimpoeru Vasile, Martin Cristian, Caracostea Stere, Pasacale Gheorghe, Popescu Mariana, Radu Gheorghe, Clită Marian, Iulian Vald, Rogoian Aurel, Țencu Alexandru, Stămatoiu Aristotel, Gavrilescu Nicolae, Marinescu Pasai, Bebe Sorana, Constandache Ion, Hristenco Vladimir, Ghiță Gheorghe, Ulmeanu Petruța, declarația părții civile Ursu Andrei Horia și inscrișuri.

Inițial cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală sub nr. 2764/1/2015/a1 în data de 01.08.2016, în procedura de cameră preliminară,

Prin încheierea din data de 19.10.2016, pronunțată în dosarul nr. 2764/1/2016 / a1, judecătorul de camera preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală a admis, în parte, cererile și excepțiile formulate de inculpații Pârvulescu Marin, Hodiș Vasile, Postelnicu Tudor și Homoștean George.

În baza art. 345 alin. 2 Cod de procedură penală **a constatat neregularitatea rechizitoriului** din data de 29.07.2016, emis în dosarul nr. 32/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Parchetelor Militare, sub aspectul modului de descriere a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a celor patru inculpați.

A dispus ca procurorul să precizeze detaliat, explicit și distinct, pentru variantele normative prevăzute de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal, faptele ce se circumscriu în concret fiecăreia dintre variante, cu indicarea actelor materiale ce corespund elementului material al laturii obiective, vătămarea produsă și legătura de cauzalitate.

De asemenea, a dispus ca procurorul să precizeze toate elementele necesare configurării neechivoce a situației premisă, caracterul atacului (sistematic sau/și generalizat) și probele care furnizează datele factuale pe baza cărora a fost reținută existența situației premisă.

A respins, ca neîntemeiate, celelalte cereri și excepții formulate de inculpații Pârvulescu Marin, Hodiș Vasile, Postelnicu Tudor și Homoștean George.

O copie de pe încheierea motivată a fost comunicată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Parchetelor Militare pentru ca, în conformitate cu dispozițiile art. 345 alin. 3 din Codul de procedură penală, în termen de 5 zile de la comunicare, procurorul să procedeze la remedierea neregularităților actului de sesizare și să comunice dacă menține dispoziția de trimitere în judecată a celor patru inculpați ori solicită restituirea cauzei.

Pentru remedierea aspectelor de neregularitate ale rechizitoriului nr. 32/P/2014 din data de 29.07.2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare, dispusă de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, prin încheierea din data

de 19.10.2016, pronunțată în dosarul nr. 2764/1/2016/a1, **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare a făcut precizarile** solicitate prin hotărârea susmenționată și, apreciind că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și există probe necesare și legal administrate, **și a menținut dispoziția de trimitere în judecată** a inculpaților:

- **mr. (rez) Pârvulescu Marin**, necunoscut cu antecedente penale, fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări penale din Departamentul Securității Statului, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută și pedepsită de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k Cod penal,

- **col. (rez) Hodiș Vasile**, necunoscut cu antecedente penale, fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări penale din Departamentul Securității Statului, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută și pedepsită de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k Cod penal,

- **civ. Homoștean George**, cunoscut cu antecedente penale conform fișei de cazier (vol. 5/95), fost ministru de interne, pentru complicitatea la săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută și pedepsită de art. 48 Cod penal rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g, k din Codul penal

- **civ. Tudor Postelnicu**, cunoscut cu antecedente penale conform fișei de cazier (vol. 5/209-210), fost șef al Departamentului Securității Statului, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii contra umanității prevăzută și pedepsită de art. 48 rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k Cod penal.

S-au precizat, în esență, următoarele:

Din probele administrate în cauză rezultă că inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile, în calitate de ofițeri activi în cadrul Departamentului Securității Statului, au pus în aplicare politica statului comunist de reprimare a oricărei forme de disidență și de opoziție la „idealurile comuniste” în ceea ce privește pe inginerul Gheorghe Ursu.

Faptele reținute în sarcina inculpaților Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile se circumscriu următoarelor variante normative ale infracțiunii contra umanității prev. de art. 439 Cod penal:

- lit. e) torturarea unei persoane aflate sub paza făptuitorului sau asupra căreia acesta exercită controlul în orice alt mod, cauzându-i vătămări fizice sau psihice, ori suferințe fizice sau psihice grave, ce depășesc consecințele sancțiunilor admise de către dreptul internațional.

Deși în perioada în care a fost încarcerat (21.09.1985 - 17.11.1985) inginerul Ursu Gheorghe Emil nu mai era cercetat „oficial” de către fosta Securitate, cei doi inculpați au continuat urmărirea și supravegherea sa pentru faptele de disidență politică.

Astfel, inculpații, acționând pentru punerea în aplicare a politicii regimului comunist de reprimare a oricărei forme de opoziție, l-au supus pe disidentul Ursu Gheorghe Emil unui regim de teroare, constând în: încarcerarea cu deținuți deosebit de periculoși, informatori ai organelor de miliție și securitate, care au avut ca scop obținerea de date relevante pentru ancheta efectuată de inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile ; pedepsirea ing. Ursu Gheorghe Emil cu „3 zile izolare severă” pentru faptul că „...nu respectă programul ordonat în camera arestului, are o comportare necorespunzătoare față

de subofițerii din post și sfidează cadrele din cadrul conducerii direcției prin modul lui de comportare...”; încătușarea arestatului deși acesta nu era o persoană violentă; interzicerea legăturilor cu membrii de familie; neasigurarea tratamentului medical, în condițiile în care disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil a raportat, în mai multe rânduri, existența unor afecțiuni medicale și a solicitat asistență de specialitate .

Acele materiale de represiune și tortură impuse și comise de inculpații Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile asupra disidentului Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a fost încarcerat în Arestul Miliției și anchetat pentru opiniile sale politice, au avut ca urmare vătămarea gravă a integrității sale corporale și aducerea într-o stare de epuizare fizică și psihică, care au depășit în mod evident consecințele sancțiunilor admise de către dreptul internațional.

- lit. g vătămarea integrității fizice sau psihice a unor persoane;

Din probele administrate în cauză rezultă că, în perioada în care ing. Ursu Gheorghe Emil a făcut obiectul urmăririi informative (04.01.1985-17.11.1985), cu ocazia audierii în sediul Departamentului Securității Statului, inculpații Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile au exercitat asupra acestuia acte de violență fizică și psihică repetate, care au avut ca urmare vătămarea integrității corporale și stării psihice a victimei.

Acele de violență au avut ca urmare vătămarea corporală a disidentului Ursu Gheorghe Emil.

- lit. k alte asemenea fapte inumane ce cauzează suferințe mari sau vătămări ale integrității fizice sau psihice.

Astfel, din probele administrate în cauză rezultă că în perioada 04.01.1985 – 17.11.1985 (data decesului), când Ursu Gheorghe Emil a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte sau fapte considerate ostile regimului comunist, inculpații Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile, în calitate de lucrători ai Securității, au acționat în mod nelegal, dispunând și desfășurând acțiuni de reprimare și intimidare a disidentului Ursu Gheorghe Emil, constând în: filaj, urmărire informativă, note informatori, interceptarea convorbirilor telefonice prin mijloace T.O., interceptarea corespondenței, audieri sistematice în datele de 07.01.1985, 08.01.1985, 10.01.1985, 02.03.1985, 15.01.1985, 17.01.1985, 21.01.1985, 28.02.1985, 01.03.1985.

Toate aceste acțiuni rezultă din dosarul de urmărire informativă „Udrea”, deschis de Departamentul Securității Statului la data de 04.01.1985 în ceea ce îl privește pe Ursu Gheorghe Emil, arhivat și înregistrat la C.I.D. cu numărul F.I. 227825 – București, aflat în prezent în custodia Consiliului Național de Studiere a Arhivelor Securității.

Acele acte și fapte materiale comise de inculpații Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile au avut ca urmare producerea unor suferințe mari disidentului Ursu Gheorghe Emil, prin încălcarea gravă a drepturilor și libertăților fundamentale referitoare la libertatea de gândire și de conștiință, libertatea de exprimare, libertatea de întrunire și de asociere, precum și a dreptului la respectarea vieții private și de familie.

Dreptul la viață reprezintă un atribut fundamental al persoanei, a cărui ocrotire este strâns legată și determină ocrotirea celorlalte atribute ale persoanei: integritatea corporală, sănătatea, libertatea de gândire și de conștiință, libertatea de exprimare, libertatea de întrunire și de asociere. Prin faptele săvârșite asupra victimei ing. Ursu Gheorghe Emil,

inculpații Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile au adus o atingere gravă a dreptului la viață a acestuia, în sensul de drept natural al omului de a beneficia de un mediu ambiant sigur, de condiții de ocrotire a integrității fizice și psihice, corelat cu obligația agenților statului de a lua toate măsurile necesare care să conducă la protecția vieții.

Între acțiunile inculpaților Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile și vătămarile produse disidentului Ursu Gheorghe Emil există legătură de cauzalitate, care rezultă din modul de săvârșire a faptelor (ex.re), așa cum a fost expus anterior.

Cu privire la inculpații George Homoștean (fost ministru de interne în perioada 1978-1987) și Tudor Postelnicu (fost șef al Departamentului Securității Statului în perioada 1978-1987), în calitate de înalți demnitari ai statului comunist, au fost exponenții regimului totalitar, regim care a desfășurat o acțiune sistematică, bine organizată și planificată, la nivelul aparatului represiv, împotriva persoanelor care se opuneau statului comunist.

Cei doi foști demnitari, în aplicarea politicii regimului comunist de reprimare generalizată și sistematică a oricărei forme de opoziție, au întreprins, cu intenție, demersuri dolosive în scopul ascunderii caracterului politic și represiv al cercetării disidentului Ursu Gheorghe Emil de către inculpații mr. (rez.) Pîrvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile și, ulterior, a cauzei decesului.

În concret, așa cum s-a menționat și în rechizitoriul nr. 32/P/2014 din data de 29.07.2016 (n.r. pag. 29-34), s-a reținut că la solicitarea congressmanului american Sydney Yates din data de 08.10.1985, adresată Ambasadei României din Washington, prin care se cereau explicații părții române cu privire la arestarea lui Ursu Gheorghe Emil, dar și solicitarea expresă de a permite vizitarea lui în detenție de către avocat și familie, răspunsul a fost comunicat ministrului de externe Ștefan Andrei (decedat) de către inculpatul Homoștean George la data de 22.10.1985, printr-o notă de cabinet, în care se menționa că Ursu Gheorghe Emil, ca cetățean al Republicii Socialiste România, a beneficiat de o libertate deplină, a călătorit în mai multe țări din Europa, încă din anul 1974, și că doar faptele sale de drept comun - deținerea și operațiunile cu mijloace de plată străine, prev. de art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1990, au făcut obiectul cercetărilor penale.

În răspunsul comunicat nu s-a făcut nicio referire la cercetările efectuate de Departamentul Securității Statului în tot cursul anului 1985 (până la deces) cu privire la dosarul politic având ca obiect infracțiunea de propagandă împotriva orânduirii socialiste, prev. și ped. de art. 166 alin. 2 din Codul penal din 1968, deși inculpatul Homoștean George fusese informat în acest sens prin „Nota privind situația numitului Ursu Gheorghe Emil, ce a făcut obiectul telegramii adresată M.A.E de Ambasada R.S.R din Washington”, întocmită de Inspectoratul General al Miliției – Direcția Cercetări Penale și dataată 12.oct.1985.

Răspunsul comunicat de inculpatul Homoștean George s-a întemeiat pe datele comunicate de inculpatul Pîrvulescu Marin și însușite de inculpatul Tudor Postelnicu, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului.

De asemenea, urmare unor solicitări ulterioare transmise prin intermediul Ambasadelor României din Paris și Washington prin care se cereau noi precizări cu privire la situația ing. Ursu Gheorghe Emil, despre care în SUA se aflase deja că decedase în detenție, Departamentul Securității Statului, prin Direcția Pașapoarte, Evidența Străinilor

și Controlul Trecerii Frontierei, a întocmit la data de 26.11.1985 adresa nr. 0408966 (vol. 12/85-86) în cuprinsul căreia a reiterat aceleași neadevăruri, menționând că victima în cauză era „un infractor de drept comun, speculant notoriu, ale cărui fapte nu au avut un caracter politic, iar decesul său nu are nici o legătură cu reținerea și cercetarea lui de către organele de procuratură și miliție, fiind datorat unei cauze naturale, respectiv bolii cardiace de care suferise anterior”.

Acest răspuns „propus” de inculpatul Tudor Postelnicu, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, și însușit de inculpatul Homoștean George, în calitate de ministru de Interne, apare în telegrama pe care Ministerul Afacerilor Externe, prin adjunctul ministrului Aurel Duma (decedat), a transmis-o, la data de 26.11.1985, ambasadorului României de la Washington și ambasadorului României de la Paris.

În cuprinsul materialului nu s-a făcut nicio referire la faptul că declanșarea cercetărilor și anchetarea ing. disident Ursu Gheorghe Emil s-a făcut din inițiativa și de către organele de securitate, începând cu data de 22.12.1984, respectiv când Direcția a II-a din Departamentul Securității Statului a întocmit „nota de semnalare în cadrul SI” unde se consemnează că ing. Ursu Gheorghe Emil ține un jurnal în care „a făcut însemnări calomnioase la adresa conducătorului partidului și statului nostru” .

De asemenea, cu toate că Departamentul Securității Statului cunoștea diagnosticul și cauza reală a decesului ing. Ursu Gheorghe Emil, în cuprinsul materialului elaborat au fost transmise datele false menționate în raportul medico-legal, întocmit de medicul legist Anastase Cavaliotti (decedat) din cadrul Institutului Medico-Legal „Mina Minovici” București.

Cercetările efectuate în prezenta cauza au reliefat că medicul legist în cauză era informator al Departamentului Securității Statului – fapt constatat de către Consiliul Național al Studierii Arhivelor Securității, prin Nota nr. P307/15 din 30.03.2015.

Astfel, inculpatul Homoștean George și inculpatul Tudor Postelnicu au transmis, cu intenție, către Ambasadele României de la Paris și Washington documente oficiale prin care au disimulat caracterul represiv și politic al acțiunilor întreprinse de inculpații maior (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru opinii considerate ostile regimului comunist.

Prin acțiunile întreprinse, constând în aceea că, la solicitarea comunității internaționale și a unor oameni politici din SUA, au ascuns caracterul politic și represiv al acțiunilor îndreptate împotriva disidentului Ursu Gheorghe Emil, inculpații Homoștean George și Tudor Postelnicu au înlesnit săvârșirea faptelor comise de inculpații maior (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile.

Prin încheierea nr. 1056 din data de 29.11.2016, pronunțată în dosarul nr. 2764/1/2016/a1, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, în temeiul art. 346 alin. 4 Cod procedură penală, a dispus începerea judecării în cauza penală privind pe inculpații Pârvulescu Marin, Hodiș Vasile, Postelnicu Tudor și Homoștean George, ca urmare a sesizării instanței prin rechizitoriul din data de 29.07.2016 emis în dosarul nr. 32/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Parchetelor Militare, a cărui

neregularitate a fost remediată prin precizările formulate de aceeași unitate de parchet la data de 15.11.2016.

Prin încheierea nr. 17/C din data de 10.02.2017, pronunțată în dosarul nr. 2764/1/2016/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală au fost respinse, ca nefondate, contestațiile formulate de inculpații Hodiș Vasile, Tudor Postelnicu și Pârvulescu Marin împotriva încheierii nr. 1056 din data de 29.11.2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție– Secția Penală în dosarul nr. 2764/1/2016/a1.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, prin sentința penală nr. 152 din data de 16.03.2017, pronunțată în dosarul nr. 2764/1/2016, în baza art. 396 alin. 6 Cod procedură penală raportat la art. 17 și art. 16 alin.1 lit. f teza a treia Cod procedura penală, **a încetat procesul penal cu privire la Homoștean George**, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii contra umanității prevăzută de art. 48 din Codul penal rap la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal, întrucât a intervenit decesul acestuia, astfel cum a rezultat din certificatul de deces seria D10 nr.008999 emis de Primăria municipiului Alba Iulia, la data de 21.12.2016 .

În baza art. 38 alin.1 lit. a Cod procedură penală, **a trimis cauza** ce face obiectul dosarului nr. 32/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare, spre competentă soluționare **la Curtea de Apel București**.

S-a reținut, în esență, că, prin dispunerea unei soluții de încetare a procesului penal în ceea ce-l privește pe inculpatul Homoștean George, membru al Guvernului la data comiterii presupusei fapte, se constată că nu mai există subiectul procesual care a atras competența personală a acestei instanțe.

Potrivit art. 40 alin.1 lit. a din Codul de procedură penală, *Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.*

Ne mai existând subiectul procesual care a atras competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, a apreciat că nu mai este competentă a judeca în condițiile în care calitatea celorlalți inculpați și natura infracțiunii pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a acestora nu sunt dintre cele enumerate în textul de lege anterior menționat.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București, Secția I Penală, sub nr. 2500/2/2017, la data de 20.05.2017.

Prin cererea formulată, înregistrată la data de 12.04.2017, Ursu Andrei Horia, Ursu Sorana și Ursu Ștefan Olga s-au constituit părți civile cu suma de 100.000 euro, reprezentând daune materiale și cu suma de 3.000.000 euro, reprezentând daune morale.

Totodată, în temeiul art. 249 și urm. Cod procedură penală, părțile civile au solicitat luarea tuturor măsurilor asigurătorii în prezenta cauză față de inculpați, în vederea asigurării reparării pagubei produse prin infracțiune.

Prin încheierea din data de 10.05.2017, la solicitarea inculpaților Hodiș Vasile, Tudor Postelnicu și Pârvulescu Marin, Curtea a dispus introducerea în cauză, în calitate de părți responsabile civilmente, a Statului Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, a

Serviciului Român de Informații și a Ministerului Afacerilor Interne.

La termenul de judecată din data de 07.06.2017 în temeiul art. 374 alin. 1 Cod procedură penală, s-a dat citire actului de sesizare a instanței.

La același termen de judecată, Curtea a pus în vedere inculpaților Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile prevederile art. 374 Cod procedură penală, cu privire la drepturile procesuale, cei doi inculpați precizând că doresc să dea declarație în cauză, însă nu la data respectivă.

Prin încheierea din data de 28.08.2017, pronunțată în dosarul nr. 2500/2/2017 al Curții de Apel București, Secția I Penală, în temeiul art. 249 alin.1, 2, 5, 6 din Codul de procedură penală, s-a dispus luarea măsurilor asigurătorii prin instituirea sechestrului asigurător, pentru garantarea reparării pagubei, asupra următoarelor bunurile mobile și imobile aparținând inculpaților Pârvulescu Marin, Hodiș Vasile și Postelnicu Tudor, până la concurența valorii reprezentând echivalentul în lei al sumei de 3 100 000 euro:

- cota de $\frac{1}{2}$ din imobilul construcție situat în municipiul București, [...], proprietatea inculpatului Pârvulescu Marin asupra căruia se va realiza notare ipotecară, potrivit art. 253 alin.4 din Codul de procedură penală;

- cota de $\frac{1}{2}$ din autoturismul marca Dacia 1300, serie motor 370755, proprietatea inculpatului Pârvulescu Marin;

- imobilul construcție situat în municipiul, [...] proprietatea inculpatului Hodiș Vasile asupra căruia se va realiza notare ipotecară, potrivit art. 253 alin.4 din Codul de procedură penală;

- autoturismul marca Skoda Octavia, serie motor 207061, serie șasiu TMBCS41Z262221513, proprietatea inculpatului Hodiș Vasile;

- acțiunile deținute de inculpatul Pârvulescu Marin, respectiv 6 acțiuni la SIF1 Banat-Crișana SA, 10 acțiuni la SIF2 Moldova, 32 acțiuni la SIF3 Transilvania SA, 1177 acțiuni la SIF4 Muntenia SA și 10 acțiuni la SIF5 Oltenia SA și dividendele la care acțiunile respective dau dreptul, cu reținerea acestora de către instituția plătitoare, urmând a fi realizată notarea corespunzătoare la Depozitarul Central SA.

- acțiunile deținute de inculpatul Hodiș Vasile, respectiv 40 acțiuni la Semănătoarea, 6 acțiuni la SIF1 Banat-Crișana SA, 10 acțiuni la SIF2 Moldova, 32 acțiuni la SIF3 Transilvania SA, 38 acțiuni la SIF4 Muntenia SA și 10 acțiuni la SIF5 Oltenia SA și dividendele la care acțiunile respective dau dreptul, cu reținerea acestora de către instituția plătitoare, urmând a fi realizată notarea corespunzătoare la Depozitarul Central SA.

- sumele de bani aflate în conturile deschise pe numele inculpatului Pârvulescu Marin la CEC BANK SA și plătite de ALINDAS SRL.

- sumele de bani aflate în conturile deschise pe numele inculpatului Hodiș Vasile la Banca TRANSILVANIA SA.

În temeiul art. 254 alin.1 din Codul de procedură penală rap. la art. 728 alin.1 lit.b din Codul de procedură civilă, s-a instituit, în același scop, poprire asigurătorie asupra unei cote de $\frac{1}{3}$ din pensia, în valoare netă de 4765 lei, încasată de inculpatul Postelnicu Tudor de la Casa Locală de Pensii Sector 1 București, asupra unei cote de $\frac{1}{3}$ din pensia, în valoare netă de 4082 lei, încasată de inculpatul Pârvulescu Marin de la Casa de Pensii Sectorială a Serviciului Român de Informații și asupra unei cote de $\frac{1}{3}$ din pensia, în

valoare netă de 5091 lei, încasată de inculpatul Hodiș Vasile de la Casa de Pensii Sectorială a Serviciului Român de Informații, cu reținerea acesteia de către terțul poprit.

Prin decizia nr. 810 din data de 12.09.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, în dosarul nr. 2454/1/2017, au fost respinse, ca nefondate, contestațiile formulate de inculpații Hodiș Vasile, Tudor Postelnicu și Pârvulescu Marin împotriva încheierii de ședință din data de 28.08.2017 a Curții de Apel București, Secția I Penală, pronunțată în dosarul nr. 2500/2/2017.

În cursul cercetării judecătorești s-a procedat la audierea părții civile Ursu Andrei Horia, a martorilor Postelnicu Florinel, Popa Dan, Alexa Ion, Ghebac Radu, Munteanu Ion, Cimpoeru Vasile, Toader Florica, Casapu Mitruș Laurențiu, Cojocar Gheorghe, Martin Cristian, Clită Marian, Gavrilescu Nicolae, Ulmeanu Petruța, Neamțu Emond Dumitru, Rogoian Aurel, Radu Gheorghe, Neguriță Vasile, Dumitraciuc Ion, Crișan Nicu, Turciu Adrian, Ion Niculae, Mihai Vasile, Mălureanu Vasile, Hârșu Ilie, Olaru Alexandru, Popovici Dumitru Dan, Dinu Ion, Andrei Ion, Breazu Petre, Odină Constantin, Ioniță Ștefan, Petre Elena, Barabancea Traian, Dinu Dumitru, Rizea Ilie, Donose Gheorghe, Creangă Mihail, Băcanu Mihail Petre și a inculpaților Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile.

În ceea ce îl privește pe inculpatul Tudor Postelnicu, acesta a decedat la data de 11.08.2017, **până la această dată, datorită stării de sănătate, neprezentându-se în fața Curții la niciun termen de judecată** (fila 73 vol. II dosar fond).

Având în vedere că în cadrul cercetării judecătorești nu a mai fost posibilă audierea unor martori, datorită stării de sănătate sau împrejurării că au decedat, conform art. 381 alin. 7 Cod procedură penală, s-a procedat la citirea depozițiilor date în faza de urmărire penală în prezenta cauza de martorii Țencu Alexandru, Caracostea Stere, Vlad Iulian, Ghiță Gheorghe, Marinescu Pasoii Bebe Sorana, Udrea Marian, Manda Gheorghe și Scarlat Gheorghe.

De asemenea, s-a dispus declassificarea unor documente și s-au depus la dosarul cauzei numeroase înscrisuri, încuviințate de Curte.

Prin încheierea de ședință din data de 17.07.2019, pronunțată în dosarul nr. 2500/2/2017, în baza art. 386 Cod procedură penală, a fost respinsă cererea de schimbare a încadrării juridice, formulată de părțile civile, prin apărătorii aleși, în sensul reținerii și a dispozitivelor art. 439 alin. 1 lit. j Cod penal.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarea situație de fapt:

Victima Ursu Gheorghe Ernil era încadrat, în calitate de inginer constructor, în cadrul Institutului de Cercetare și Proiectare pentru Sistematizare Locuințe și Gospodărie Comunală București – ISLGC.

În cursul lunii decembrie 1984, în lipsa victimei, subalternii acesteia, întrucât anterior observaseră că victima Ursu Gheorghe Ernil făcea însemnări aproape zilnic într-un registru pe care-l ținea în sertarul biroului său, au luat acest registru și l-au predat conducerii institutului, respectivul registru fiind, în fapt un jurnal intim, în care victima nota zilnic impresii și păreri personale și care conținea și însemnări considerate ostile la

adresa conducerii superioare de partid și de stat.

La data de 22.12.1984, Direcția a-II-a din cadrul Departamentului Securității Statului a fost sesizată că Ursu Gheorghe Emil, inginer proiectant la I.S.L.G.C., este posesorul unui jurnal intim în care sunt inserate și unele manifestări cu caracter ostil.

Deplasându-se la fața locului, directorul institutului susmenționat a pus la dispoziția organelor de securitate acest jurnal.

La data de 24.12.1984, constatând că unele înscrisuri au caracter profund dușmănos, Direcția a-II-a din cadrul Departamentului Securității Statului a propus ca împreună cu Direcția a-VI-a Cercetari Penale din cadrul Departamentului Securității Statului să se efectueze cercetarea informativă asupra victimei Ursu Gheorghe Emil.

La data de 26.12.1984, Direcția a-II-a din cadrul Departamentului Securității Statului a înaintat Direcției a-VI-a Cercetari Penale din cadrul Departamentului Securității Statului jurnalul respectiv ,in vederea analizarii continutului acestuia ,pentru a efectua cercetarea informativa.

Direcția a-VI-a Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului a întocmit o notă de sarcini prin care a propus ca împreună cu Direcția a-II-a să se facă verificări în evidențele de securitate în legătură cu victima prin posibilitățile informative ale Direcției a-II-a , urmând a se obține un minim de date despre comportarea victimei la locul de muncă, anturaj, starea de sănătate, cercetarea informativă, efectuarea împreună cu Direcția a-II-a a unor percheziții domiciliare și la locul de muncă, identificarea și audierea persoanelor care au cunoștință de conținutul manuscrisului, obținerea de la Direcția a-II-a de relații cu privire la modul în care au fost valorificate datele și informațiile pe care le-a prezentat la întoarcerea din călătoriile efectuate în străinătate, prelej cu care a contactat fugari din țară sau colaboratori ai unor posturi de radio reacționare.

Astfel, Direcția a-II-a a Departamentului Securității Statului a deschis la data de 04.01.1985 un dosar de urmărire informativă cu numele conspirativ „Udrea” ,victima fiind suspectată de activitate de propagandă împotriva orânduirii socialiste.

S-a menționat că informativ s-a stabilit că cel în cauză se află în relații apropiate cu scriitorii și poeți români și cu cunoscuți care se aflau în străinătate, precizându-se că din anul 1983 fiica sa Ursu Olga s-a căsătorit cu Ștefan Miron, stabilindu-se împreună în SUA, unde au majoritatea rudelor.

De asemenea, la aceeași dată a fost întocmit în cadrul dosarului de urmărire informativă „Udrea” un plan de măsuri ce cuprindea încadrarea victimei în cadrul institutului unde lucra cu rețea informativă, investigații la domiciliu, interceptarea convorbirilor telefonice, interceptarea corespondenței interne și externe, efectuarea percheziției domiciliare, îndeplinirea sarcinilor fiind încredințate martorului Dumitraciuc Ion, ofițer de securitate, căpitan la acea dată în cadrul Direcției a-II-a a Departamentului Securității Statului.

La datele de 07.01.1985 și 16.01.1985, inculpații Parvulescu Marin și Hodiș Vasile, ofițeri de securitate la acea dată în cadrul Departamentului Securității Statului – Direcția a-VI-a Cercetări Penale și martorul Dumitraciuc Ion, au ridicat pe bază de dovadă de la victima Ursu Gheorghe Emil mai multe înscrisuri, printre care și 18 caiete – jurnal din perioada 1948 – 1957, 12 caiete jurnal din perioada 1958-1967, 8 caiete jurnal din perioada 1977-1983, un manuscris cu poezii, extrase din ziare conținând poezii, 10

scrisori adresate victimei de fiica și ginerele său din SUA, publicația L'archipel du gulag de Soljenițin, tipărită în 1976, un manuscris intitulat Europa mea.

De asemenea, la data de 17.01.1985, fiind efectuată o percheziție domiciliară, de la domiciliul victimei Ursu Gheorghe Emil au fost ridicate mai multe volume de note – jurnal, respectiv 23 de caiete din perioada 1967-1977, mai multe publicații străine, reviste (Ethos, Limite), caiete cu însemnări de călătorie ale victimei, o plachetă de poezii ale autorului Gheorghe Tomazin, cartea „Ma vie” de Troțki și mai multe file cu încercările literare ale victimei.

De asemenea, cu aceeași ocazie la domiciliul victimei au fost găsite, fiind ridicate, mai multe sume de bani în valută (15 dolari SUA, 10 mărci vest germane, 40 coroane daneze, 40 mărci est germane, 1 shekel israelian, 3000 lire italiene).

Percheziția domiciliară a fost efectuată de inculpatul Pârvulescu Marin – maior și Hodiș Vasile locotenent major în calitate de organe de cercetare penală în cadrul Direcției Cercetărilor Penale, precum și de martorul Dumitraciuc Ion, fiind întocmite două procese verbale, în care sunt menționate separat înscrisurile și sumele de bani.

Prin declarațiile date la datele de 07.01.1985 și 17.01.1985, victima Ursu Gheorghe Emil a precizat că se obligă să predea organelor de cercetare manuscrisele, consimțind ca organele securității statului să-i efectueze o percheziție domiciliară solicitând, dacă este posibil, ca la această percheziție să nu participe martori asistenți.

De asemenea, într-o altă declarație dată la 07.01.1985, victima Ursu Gheorghe Emil a aratat că jurnalul respectiv l-a redactat în ideea de a fi numai pentru el, precizând că nu l-a arătat la nimeni, însă de existența acestuia cunosc soția, fiica și fiul său, cărora le-a spus că ține un jurnal intim în care consemnează probleme personale.

La data de 30.01.1985 a fost întocmit un raport de Departamentul Securității Statului, în care s-a apreciat că victima Ursu Gheorghe Emil a desfășurat o intensă activitate de propagandă dușmănoasă prin acțiuni directe, prin intermediul unor oficine de propagandă reacționară din străinătate, că a încălcat normele legale privind regimul mijloacelor de plată străine, precizându-se că împotriva acestuia urmează a se începe urmărirea penală, continuarea cercetărilor sub stare de arest și trimiterea sa în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 166 alin. 2 Cod Penal și art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1960, precum și clarificarea relațiilor pe care victima le avea cu unii scriitori care se aflau în intenția organelor de securitate pentru concepțiile dușmănoase.

Raportul susmenționat era întocmit de șeful Direcției a II-a, general maior Macri Emil și șeful Direcției a VI-a, colonel Vasile Gheorghe.

În perioada ianuarie-mai 1985, victima Ursu Gheorghe Emil a fost audiată în stare de libertate în repetate rânduri de lucrătorii de securitate, victima recunoscând că jurnalul său conținea comentarii negative la adresa orânduirii socialiste, recunoscând că de circa 7-8 ani ascultă postul de radio “Europa Liberă”, că a denigrat activitatea unor persoane cu funcție de conducere pe linie de partid și stat, făcând referiri ample și detaliate și la preocupările sale literare și la persoanele din lumea artistică pe care le cunoștea, precum și la activități care la vremea respectivă puteau fi catalogate ca fiind ostile politicii și conducerii de stat, precizând, de exemplu, că la sugestia Ninei Cassian, în 1983, a redactat un înscris prin care lua în derâdere probleme de politică externă, precum și lozinci care

nu i-au plăcut acesteia, că în anul 1978, cu ocazia șederii în Paris i-a prezentat lui Virgil Ierunca un material pe care acesta urma să-l folosească într-o emisiune a postului de radio “Europa Liberă” ceea ce s-a și întâmplat, ca urmare a unei constatari pe linia consolidărilor blocurilor după cutremurul din anul 1977, considerând că la acea dată s-au luat hotărâri care nu corespundeau realității, la domiciliul prietenului său din Paris Baci Camillo a redactat respectivul material, prin care concluziona că în București nu s-au efectuat consolidări care să asigure stabilitatea construcțiilor deteriorate în eventualitatea unui nou cutremur, că în anul 1981 cu ocazia unei excursii în țările scandinave i-a trimis o scrisoare lui Virgil Ierunca ce viza scriitorii români și ceea ce s-a întâmplat la conferința Uniunii Scriitorilor, menționând despre împrejurările în care i-a cunoscut pe soții Ierunca – Lovinescu, întâlnirile cu aceștia și legăturile sale cu postul de radio Europa Liberă, că era indignat de împrejurarea că multe persoane ce au muncă de răspundere în România se bucură de bunuri materiale exagerat de mari, în contrast flagrant cu societatea și modestia care credea că trebuie să caracterizeze conducătorii comuniști, că a realizat o parodie după Scrisoarea a III-a a lui Mihai Eminescu pe care intenționa să o trimită tot lui Virgil Ierunca, făcând precizări și despre discuțiile avute cu Geo Bogza, Gheorghe Brătescu.

De asemenea, întrucât în respectivul jurnal, victima făcea consemnări și în legătură cu deplasările efectuate în străinătate, cu persoanele cu care lua contact, cheltuielile ocazionate de aceste deplasări, la activitățile de deținere și operațiuni cu mijloace de plată străine, i-au fost luate declarații și cu privire la aceste aspecte.

În declarațiile date organelor de securitate, victima a precizat operațiunile cu mijloace de plată străine efectuate cu ocazia călătoriilor în Europa, menționând inclusiv modalitățile și persoanele de la care le-a obținut sau care l-au ajutat să obțină valuta necesară acestor excursii.

Declarațiile olografe au fost date de victima Ursu Gheorghe Emil, în prezența inculpaților Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile, organe de cercetare penală din cadrul Departamentului Securității Statului, Direcția a VI-a, cu privire la relațiile cu diverși scriitori și oameni de cultură, cu comentariile unor emisiuni ale postului “Europa Liberă”, vizând și o întâlnire la începutul lunii februarie 1985 cu unii scriitori ale căror nume apar în jurnal pentru a-i pune în temă în cazul în care ar fi chemați de organele de cercetare penală.

Raportul întocmit de șeful Direcției a II-a, general maior Macri Emil și șeful Direcției a VI-a, colonel Vasile Gheorghe, cu privire la cazul victimei Ursu Gheorghe Emil, a fost prezentat martorului Vlad Iulian, adjunct al ministrului de interne la acea dată care a întocmit o notă în care a menționat următoarele: nu rezultă suficient de bine conturate elementele constitutive ale infracțiunii de propagandă împotriva orânduirii socialiste, unde și în ce mod au proliferat acțiunile celui în cauză, ce s-a reținut cu valoare de probă din declarațiile persoanelor audiate, ce poziție a avut în timpul cercetării, de ce nu s-au aprofundat până acum legăturile în lumea scriitorilor, despre ce este vorba mai în concret, ce rămâne efectiv pentru instanță dacă piesele din jurnal, dat fiind caracterul lor, nu pot fi folosite, precizând despre anexa 4 că deși are un substrat, nu are nicio valoare probatorie și nici nu poate fi reținută ca piesă incriminantă.

Martorul Vlad Iulian a declarat în faza de urmărire penală că în calitate de adjunct al

ministrului de Interne, răspundea direct de, printre altele, și de Direcțiile a-II-a și a-VI-a din cadrul Departamentului Securității Statului, că urmare a unei informări comune făcută de șefii celor două direcții, general-maior Macri Emil și colonel Vasile Gheorghe, referitor la victima Ursu Gheorghe Emil, a discuției cu cei doi șefi și lecturarea materialului din dosarul victimei, a întocmit o notă cu obiecțiuni legate de lipsa de consistență a materialului probator pe care a trimis-o oficial la Direcția a-VI-a, concluzionând că nu sunt elemente care să conducă la continuarea cercetărilor pentru infracțiunea la securitatea statului și, mai mult, nu avea nuci-un suport propunerea de arestare preventivă, ordinul său fiind să se sisteze cercetările, să se propună soluția pentru această faptă, iar dacă erau fapte de drept comun să le decline organelor competente.

Prin raportul din 3 mai 1985, privind pe Ursu Gheorghe Emil, semnat de inculpatul Pârvulescu Marin în calitate de ofițer de cercetare penală, Dumitraciuc Ion, specialist din Direcția a II-a, Anghel Corneliu, șef serviciu din Direcția a II-a și Turcitu Adrian, șef serviciu din Direcția a II-a, s-a propus pentru faptele de încălcare a regimului mijloacelor de plată străine, prevăzute și pedepsite de Decretul nr. 210/1960 să fie sesizate organele de miliție în vederea luării măsurilor legale, iar pentru manifestările dușmănoase săvârșite la locul de muncă și pentru legăturile cu postul de radio "Europa Liberă" să fie pus în dezbateră colectivului de muncă, în care sens, să se facă propuneri organului de partid competent.

Prin referatul întocmit la data de 17.06.1985, de inculpatul Pârvulescu Marin, în calitate de organ de cercetare penală, s-a propus ca materialele din care rezultă infracțiunile de nerespectare a regimului mijloacelor de plată străină, prevăzute și pedepsite de Decretul nr. 210/1960, săvârșite de Ursu Gheorghe Emil să fie înaintate Direcției Parchetelor Militare pentru a sesiza organele de cercetare penală competente, pentru a efectua cercetarea penală și a se lua măsurile ce se impun.

La data de 27.06.1985, Direcția a-VI-a Cercetări penale din cadrul Departamentului Securității Statului a restituit Direcției a II-a dosarul de urmărire informativă privind pe Ursu Gheorghe Emil, pentru a fi pus în dezbateră colectivului de muncă, potrivit aprobărilor din raportul comun nr. D/0290247 din 03.05.1985 potrivit metodologiei existente, precizând că pentru faptele de încălcare a regimului mijloacelor de plată străine, prevăzute și pedepsite de Decretul nr. 210/1960, care s-au reținut în sarcina lui Ursu Gheorghe Emil, urmează să fie sesizate organele competente, în vederea luării măsurilor legale.

Dosarul a fost înaintat de Direcția a-VI-a Cercetări penale din cadrul Departamentului Securității Statului, Direcției Parchetelor Militare București la data de 28.06.1985.

De asemenea, la data de 05.07.1985, declarațiile date la datele de 21, 22, 24 mai de victima Ursu Gheorghe Emil au fost trimise de Direcția a-VI-a Cercetări penale, Direcției I din cadrul Departamentului Securității Statului, întrucât se refereau la elemente aflate în atenția acestei direcții pe linie de artă și cultură, menționându-se că unele aspecte de interes operativ, ce au impus ugență, au fost semnalate din timp compartimentului de profil din această unitate.

Prin ordonanța din data de 31.07.1985 a Direcției Parchetelor Militare s-a dispus declinarea dosarului privind pe Ursu Gheorghe Emil în favoarea Direcției din Procuratura

Generală, competență a dispune continuarea cercetărilor în legătură cu săvârșirea de către cel în cauză a mai multor infracțiuni de deținere și operațiuni ilegale cu mijloace de plată străine, prevazute de art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1960.

La data de 03.08.1985, în urma prezentării de organele de stat, în fața conducerii instituției, a secției, organizației și comitetului de partid a unor fapte considerate reprobabile în activitatea și comportarea sa, victima Ursu Gheorghe Emil a recunoscut că sunt adevărate și le regreta și s-a angajat ca în viitor să nu mai comită nicio faptă de natură să lezeze interesele statului, precizând că este conștient că dacă în viitor va mai proceda în acest fel, poate fi tras chiar și la răspundere penală și a mulțumit organelor de stat pentru clemența de care au dat dovadă în cazul său, fiindu-i luat un angajament scris.

La aceeași dată, victima Ursu Gheorghe Emil a fost avertizată la locul său de muncă, în prezența mai multor persoane din conducerea institutului.

Ulterior, la data 04.10.1985 victimei i s-a desfăcut și contractul de muncă, menționându-se că este reținut de organele de cercetare penală pentru fapte penale grave și încălcarea normelor eticii și echității socialiste, că a dus o activitate de defăimare a orânduirii socialiste la locul de muncă, a întreținut relații clandestine cu posturi de radio străine care prin activitatea lor duc o propagandă împotriva țării.

Prin referatul din data de 14.08.1985 întocmit de inculpatul Pârvulescu Marin, s-a propus neînceperea urmăririi penale, în cauza privind pe Ursu Gheorghe Emil, pentru infracțiunea de propagandă împotriva orânduirii socialiste prevăzută de art. 166 Cod Penal.

S-a reținut că victima Ursu Gheorghe Emil nu a reușit să influențeze negativ atitudinea și comportarea persoanelor care au luat cunoștință de faptele sale, că însemnările din jurnalul personal și publicațiile susmenționate nu au fost difuzate vreunei persoane în scop de a propaga idei și concepții ostile ori de a instiga la acțiuni împotriva orânduirii socialiste, apreciindu-se că faptele stabilite împotriva acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 166 Cod penal.

La aceeași dată dosarul a fost înaintat Direcției Parchetelor Militare.

Prin rezoluția din data de 15.08.1985 a Direcției Parchetelor Militare s-a dispus confirmarea propunerii Direcției Cercetări penale din cadrul Departamentului Securității Statului de a nu se începe urmărirea penală împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, pentru infracțiunea de propagandă împotriva orânduirii socialiste, prevăzută de art. 166 Cod Penal.

S-a apreciat că acțiunile întreprinse de victima Ursu Gheorghe Emil nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 166 alin.2 Cod Penal, având în vedere că a săvârșit faptele pornind de la unele nemulțumiri de ordin personal, că materialele aduse din străinătate și însemnările ce i s-au găsit la domiciliu nu au fost difuzate, considerându-se că unele comentarii făcute la locul de muncă, cât și afișarea unor citate din autorii străini în atelierul de proiectare, unde-și desfășura activitatea sunt acțiuni dezaxate, că acele legături pe care le-a avut cu postul de radio "Europa Liberă" au fost întâmplătoare, regretându-le.

Această rezoluție de neîncepere a urmăririi penale a fost adusă la cunoștința victimei Ursu Gheorghe Emil la data de 24.10.1985.

Dosarul împreună cu rezoluția de neîncepere a urmăririi penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 166 alin. 2 Cod Penal a fost restituit de Direcția Parchetelor Militare Direcției Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului la data de 29.08.1985.

La data de 21.09.1985, Procuratura Locală Sector 6 București, la solicitarea Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției, prin ordonanța nr. 1830/P/1985, a dispus arestarea preventivă pe o perioadă de 30 de zile a victimei Ursu Gheorghe Emil, pentru săvârșirea infracțiunii de operațiuni interzise cu mijloace de plată străine, prevăzută de art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul 210/1960, fiind emis mandatul de arestare preventivă nr. 261/21.09.1985.

În această cauză, în perioada septembrie-noiembrie 1985, victima a dat mai multe declarații în legătură cu acuzațiile aduse, inclusiv la data de 13.11.1985, atitudinea sa fiind de recunoaștere și regret.

De la momentul arestării preventive, victima Ursu Gheorghe Emil a fost încarcerată în Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției până la data de 17.11.1985.

În această perioadă, familiei victimei nu i s-a permis să ia legătură cu aceasta.

În arestul Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției, victima Ursu Gheorghe Emil a fost deținută în mai multe celule, inclusiv în așa numita zonă "Catanga" cu condiții necorespunzătoare de detenție, mult mai grele și împreună cu alți arestați, printre care și informatori ai miliției, deținuți periculoși care nu se aflau la prima încălcare a legii penale, respectiv Clită Marin și Radu Gheorghe, camera în care se aflau fiind dată în consemn, în sensul că subofițerii de miliție care asigurau paza nu aveau voie să intervină când victima era lovită de colegii de cameră, contrar atribuțiilor de serviciu, conform cu care erau obligați să ia măsuri.

De asemenea, deși potrivit regulamentului locului de detenție, victima nu se încadra în categoria celor ce trebuiau scoși de anchetă cu cătușe, se proceda în acest fel, a fost sancționată extrem de aspru pentru nerespectarea regimului de detenție - 3 zile izolare severă, a fost agresată în mod repetat fizic și psihic, nefiindu-i acordată asistența medicală.

La data de 15.11.1985, victimei Ursu Gheorghe Emil i-a fost prezentat materialul de urmărire penală cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 37 alin. 1 și art. 37 alin.3 din Decretul 210/1960 în prezența apărătorilor, precizând că recunoaște și regretă faptele și nu dorește să propună probe în apărare.

La data de 16.11.1985, a fost întocmit de lucrătorul de miliție maior Popescu Florea din cadrul Inspectoratului General al Miliției – Direcția de Cercetări Penale referatul de terminare a urmăririi penale, prin care propunea emiterea rechizitoriului și sesizarea instanței de judecată competentă să judece pe Ursu Gheorgh Emil, pentru săvârșirea infracțiunilor de nepredare a mijloacelor de plată străine, prevăzută de art. 37 alin. 1 din Decretul 210/1960 și operațiuni interzise cu mijloace de plată străine, prevăzută de art. 37 alin. 3 din Decretul 210/1960.

La data de 17.11.1985, datorită stării de sănătate, Ursu Gheorghe Emil a fost transportat la Spitalul Penitenciar Jilava, unde, deși a fost operat de urgență, a decedat în cursul aceleiași zile.

Direcția Generală a Penitenciarelor – Spitalul Penitenciar Jilava la data de 18.11.1985, a solicitat Procuraturii Municipiului București să dispună autopsierea cadavrului victimei Ursu Gheorghe Emil.

Procuratura Locală Sector 6 București care avea în instrumentare dosarul în care victima era cercetată pentru operațiunii interzise cu mijloace de plată străine a fost încunoștințată despre decesul victimei Ursu Gheorghe Emil din Spitalul Penitenciar Jilava de abia la data de 28.11.1985.

Prin rechizitorul Procuraturii Locale Sector 6 din 21.11.1985, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului Ursu Gheorghe Emil pentru săvârșirea în concurs real a infracțiunilor prevazute de art. 37 alin. 1 teza I și art. 37 alin.1 teza a II-a din Decretul nr. 210/1960, reținându-se, în fapt, că a efectuat operațiuni interzise cu mijloace de plată străine și nu a predat în termenul legal mijloacele de plată străine pe care le deținea.

Judecătoria Sectorului 6 București, prin sentința penală 1020 din data de 09.12.1985 a dispus, în temeiul art. 10 lit. g Codul de procedură penală anterior, încetarea procesului penal față de inculpatul Ursu Gheorghe Emil pentru infracțiunile prevazute de art. 37 alin. 1 teza I și art. 37 alin.1 teza a II-a din Decretul nr. 210/1960.

Prin raportul de constatare medico-legală – autopsie din data de 12.12.1985, întocmit de Institutul de Medicină Legală București, s-a concluzionat că moartea lui Ursu Gheorghe Emil s-a datorat stării toxico-septice, consecința unei peritonite purulente prin perforație ileală.

Intervenția chirurgicală efectuată în spital a fost corect indicată și bine efectuată, însă față de alterarea gravă a stării generale, nu a mai putut avea rezultatul scontat.

Prin rezoluția nr.103/P/1986 din data de 21.09.1986 a Procuraturii Municipiului București, în temeiul art. 10 lit b. Codul de procedură penală anterior, s-a dispus neînceperea urmăririi penale în cauza privind decesul numitului Ursu Gheorghe Emil, reținându-se că din actele premergătoare rezultă că moartea acestuia a fost patologică, nefiind consecința vreunei fapte penale.

În ceea ce privește faptele reținute în sarcina inculpatului Tudor Postelnicu, Curtea constată că la data de 08.10.1985 congressmanul american Sydney Yates s-a adresat cu o scrisoare ambasadorului României din SUA, martorul Gavrilescu Nicolae, prin care a solicitat informații cu privire la situația juridică a victimei Ursu Gheorghe Emil.

De asemenea, la data de 17.10.1985, șeful Subcomitetului Congresului American pentru Europa și Orientul Mijlociu – senatorul Lee Hemilton a solicitat informații despre starea de sănătate, locația și acuzațiile împotriva victimei Ursu Gheorghe Emil.

Urmarea solicitării deputatului Sydney Yates, martorul Gavrilescu Nicolae s-a adresat la data de 21.10.1985 autorităților române pentru a comunica care este situația victimei.

La data de 22.10.1985, în calitate de ministru de interne, Homoștean Gheorghe, a comunicat Ministerului Afacerilor Externe că la data de 21.09.1985 victima Ursu Gheorghe Emil a fost arestată de organele procuraturii în baza mandatului nr. 261/1985, pentru că în perioada 1974-1985, a comis infracțiunile de deținere și operații interzise cu mijloace de plată străine, atât în țară, cât și cu prilejul unor excursii efectuate în străinătate, fapte prevazute de art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1960 rep., precizându-se că după desfășurarea cercetărilor, cel în cauză urmează să fie trimis în judecată, în stare de arest.

La data de 15.11.1985, Mark Siljander, membru al Parlamentului SUA, s-a adresat ambasadorului Gavrilescu Nicolae, prin care a atras atenția asupra situației victimei Ursu Gheorghe Emil, precizând că aceasta este reținută fără să fie acuzată de ceva, că membrii familiei din România au fost împiedicați să o vadă sau să vorbească cu vreo autoritate română în privința cazului său, în ciuda eforturilor continue, că victima este împiedicată să vorbească cu familia sau avocatul său, că familia și-a exprimat îngrijorarea față de faptul că acesta este ținut “în detenție abuzivă, în izolare totală”, precizând că Guvernul român nu a răspuns la solicitările anterioare ale Departamentului de Stat cu privire la victima Ursu Gheorghe Emil.

Totodată, și alți parlamentari americani și-au exprimat îngrijorarea cu privire la situația victimei, implicându-se în acest caz.

La data de 23.11.1985 martorul Gavrilescu Nicolae în calitate de ambasador al R.S. România la Washington, ca urmare a unor scrisori și intervenții telefonice din partea mai multor senatori și deputați americani, a solicitat informații urgente cu privire la situația reală a victimei Ursu Gheorghe Emil.

La data de 26.11.1985 Ministerul Afacerilor Externe, prin semnătura lui Aurel Duma, ministru secretar de stat, a transmis o adresă către Ambasada R.S. România la Washington în care se menționează: „în răspunsurile pe care le veți da în legătură cu acest așa-zis caz, veți adopta o atitudine fermă, de respingere a insinuărilor ce se fac, referitoare la Ursu Gheorghe Emil, infractor de drept comun, speculant notoriu, ale cărui fapte nu au avut un caracter politic, iar decesul său nu are nici-o legătură cu reținerea și cercetare lui de către organele de procuratură și miliție, fiind datorat unor cauze naturale, respectiv bolii cardiace de care suferea anterior.

În fapt, Ursu Gheorghe Emil a fost arestat la 21 septembrie 1985 de Procuratura sectorului VI București și cercetat de organele de miliție pentru săvârșirea, în mod repetat, a unor infracțiuni de drept comun, constând în operații interzise cu mijloace de plată străine și speculă, fapte prevăzute și pedepsite de articolul 37 alin.1 și 3 din Decretul 210/1960 și articolul 295 Cod penal.

După instrumentarea cazului, dosarul penal a fost înaintat Judecătoriei sectorului VI pentru judecare.

La 17 noiembrie 1985, Ursu Gheorghe Emil a fost internat în spital și operat, în stare de urgență, de ocluzie intestinală. Datorită unor afecțiuni cardiace de care suferea, la scurt timp după operație a decedat, ca urmare a unui stop cardiac postoperatoriu.

După autopsia efectuată la Institutul Medico-Legal, cadavrul a fost preluat de familia celui în cauză, în vederea înmormântării.

Aceste aspecte se regăsesc menționate în adresa nr. 0408966 din data de 26.11.1985 înaintată lui Aurel Duma – ministru secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe de Direcția pentru Pașapoarte, Evidența Străinilor și Controlul Turismului Transfrontarier din cadrul Ministerului de Interne.

La 31.12.1985 ambasada SUA din București a comunicat Camerei Reprezentanților că pe 12 noiembrie se lucra la acest caz și că ambasada luase legătura cu o persoană particulară care îl vizitase pe Ursu Gheorghe în închisoare și care a spus că acesta era bine și că persoana care l-a vizitat ultima oară pe Ursu Gheorghe Emil la închisoare pe 15

noiembrie a spus că acesta părea să fie bine și cu moralul bun.

După evenimentele din decembrie 1989, începând cu anul 1990, urmare a numeroaselor plangeri și sesizări ale membrilor familiei Ursu, s-au făcut demersurile necesare și au fost demarate cercetări penale, în scopul aflării adevărului cu privire la cauzele și circumstanțele decesului victimei Ursu Gheorghe Emil și cu privire la persoanele responsabile, în vederea tragerii la răspundere penală a acestora.

A fost astfel înregistrat **dosarul nr.90/P/1990** al Procuraturii Generale-Direcția Procuraturilor Militare.

Comisia de Avizare și Control de pe lângă Institutul Național de Medicină Legală București, întrunită în ședința din **16.03.1990**, examinând documentația legală și medico legală privind pe Ursu Gheorghe Emil a apreciat că moartea acestuia a fost violentă și s-a datorat peritonitei purulente, generalizată în perforație post traumatică de ansă ileală.

Din coroborarea leziunilor traumatice consemnate în F.O. cu constatările făcute intra operatorii și la autopsie, rezultă că leziunile interne și externe s-au putut produce prin loviri repetate, cu corpuri dure în regiunea abdominală cu circa 3-4 zile anterior.

La data de **29.09.1993** procurorul militar delegat cu soluționarea cauzei a dispus infirmarea rezoluției de neîncepere a urmăririi penale emisă în dosarul nr. 103/P/1986 al Procuraturii Municipiului București și începerea urmăririi penale in rem pentru infracțiunea de omor, prevăzută și pededepsită de art. 174 Cod penal din 1968.

La data de **12.04.1995**, același procuror militar a dispus începerea urmăririi penale „in personam” față de Clită Marian.

Prin rechizitoriul nr.**90/P/1990 din data de 12.11.1996** al Parchetului General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție s-a dispus trimiterea în judecată doar a inculpatului civil Clită Marian, pentru săvârșirea infracțiunii de omor, prevăzută de art. 174 Cod penal.

Prin același rechizitoriu, la punctele 2-6, s-au dispus soluții de neurmărire penală după cum urmează:

„2. Neînceperea urmăririi penale cu privire la general de brigadă Macri Emil, lt.col. Turcitu Adrian și cpt. Dumitraciuc Ion – de la Direcția a II-a din Departamentul Securității Statului – și col. Vasile Gheorghe, col. Anghel Corneliu, mr. Pîrvulescu Marin și lt. maj. Hodiș Vasile, sub aspectul infracțiunilor de abuz în serviciu prevăzute de art. 246 Cod penal și cercetare abuzivă prev. de art. 266 Cod penal – art. 10 lit. a C.pr.pen.

3. Neînceperea urmăririi penale cu privire la lt.col. Popescu Florea, sub aspectul infracțiunii de cercetare abuzivă prevăzută de art. 266 C.pen. – art. 10 lit. a C.pr.pen.

4. Neînceperea urmăririi penale cu privire la colonel Vasile Gheorghe, colonel Scarlet Gheorghe, lt.col. Tudor Stănică și lt.col. Creangă Mihail, sub aspectul infracțiunii de supunere la rele tratamente prevăzută de art. 267 Cod penal – art. 10 lit. a C.pr.pen.

5. Neînceperea urmăririi penale cu privire la lt.col. Tudor Stănică și lt.col. Creangă Mihail, sub aspectul infracțiunii de instigare la omor prevăzută de art. 25 rap. la art. 174 Cod penal – art. 10 lit. a C.pr.pen.

6. Neînceperea urmăririi penale cu privire la colonel Vasile Gheorghe, colonel Scarlet Gheorghe, lt.col. Tudor Stănică și lt.col. Creangă Mihail, sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prevăzută de art. 246 C.pen. și lt.col. Damian Constantin, sub aspectul infracțiunii de neglijență în serviciu prevăzută de art. 249 C.pen.

– art. 10 lit. g C.pr.pen. rap la art. 1 din Decretul nr. 11/1988.

7. Neînceperea urmăririi penale cu privire la Radu Gheorghe, sub aspectul infracțiunii de omor, prev. de art. 174 Cod penal – art. 10 lit. c C.pr.pen.”

Prin **sentința penală nr. 359/30.06.1999 a Tribunalului București, Secția I Penală**, definitivă prin **decizia nr. 1947/05.05.2000**, pronunțată în dosarul nr. 284/2000 de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, inculpatul civil Clită Marian a fost condamnat la 20 de ani de închisoare, pentru savarsirea infracțiunii de omor prevăzute de art. 174 Cod penal cu aplicarea art. 13 Cod penal, pedeapsă redusă la jumătate, conform dispozițiilor Decretului nr. 11/1988 privind grațierea și amnistia unor pedepse.

S-a reținut, în esență, că victima Ursu Gheorghe Emil, fiind arestată la data de 21.09.1985, a fost încarcerată în arestul Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției, fiind introdusă în cameră cu inculpatul Clită Marian și martorul Radu Gheorghe.

Inculpatul Clită Marian a aplicat mai multe lovituri cu picioarele precum și în abdomen victimei Ursu Gheorghe Emil, care la data de 17.11.1985 a fost transportată la Spitalul Penitenciar București, unde, după intervenția chirurgicală, a decedat.

Secția Parchetelor Militare analizând modul de soluționare a dosarului penal nr. 90/P/1990, **prin rezoluția nr.1923/2000** a dispus infirmarea punctelor 2, 4, 5, 6 din dispozitivul rechizitoriului și reluarea cercetărilor față de alte persoane civile și militari cu grade și funcții de conducere din Ministerul de Interne și din fostul Departament al Securității Statului, constituindu-se astfel dosarul penal nr. 49/P/2000 al Secției Parchetelor Militare.

Prin rechizitoriul nr. **49/P/2000 din data de 22.11.2000** s-a dispus trimiterea în judecată a inc. col. (rez) Tudor Stănică (adjunctul șefului Direcției Cercetări Penale din fostul Inspectorat General al Miliției) și inc. col. (rez) Creangă Mihail (șeful arestului Direcției Cercetări Penale din Inspectoratul General al Miliției) pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 25 Cod penal rap. la art. 174, 175 lit. a Cod penal, respectiv a inc. plt. (rez) Burcea Ștefan (subofițer în cadrul arestului Direcției Cercetări Penale) pentru complicitate la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 26 Cod penal rap. la art. 174, 175 lit. a Cod penal.

Prin același rechizitoriu s-a dispus **disjungerea cauzei** față de col. Vasile Gheorghe, mr. Părvulescu Marin, lt. col. Damian Constantin, mr. Popescu Florea, plt. Mocanu Ion, plt. Palamariu Florinel, plt. Ghebac Radu, plt. Cuzic Ion, ofițeri și subofițeri din cadrul Inspectoratului General al Miliției și Departamentului Securității Statului, fără a se face referire la vreo infracțiune anume, menționându-se că „față de aceștia să fie continuate cercetările până la soluția finală”, **formându-se un nou dosar penal înregistrat sub numărul 8/P/2001.**

Curtea de Apel București Secția a II-a Penală prin sentința penală nr. 49 din data de 14.07.2003, a condamnat pe inculpatul col.(rez.) Stănică Tudor și inculpatul col. (rez.) Creangă Mihail, prin schimbarea încadrării juridice, din instigare la omor calificat, pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat cu premeditare prevăzut de art. 174,175 lit. a Cod Penal cu aplic. art. 13 Cod Penal și art. 75 lit. d și alin. ultim rap. la art. 78 cu aplicarea art. 13 Cod Penal la 20 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de

art. 64 lit. a, b, c Cod Penal și degradarea militară.

Pedepsele au fost reduse la jumătate, conform Decretului nr. 11/1988. Față de inculpatul Burcea Ștefan cauza a fost disjunsă, datorită stării de sănătate a acestuia și în baza încheierii din 26.06.2003 a fost înregistrat un dosar separat .

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, prin decizia nr. 4404 din data de 10.10.2003, pronunțată în dosarul nr 3468/, a admis recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și de inculpații Tudor Stănică și Creangă Mihail și a casat sentința penală nr. 49/14.07.2003 a Curții de Apel București- Secția a II-a Penală.

În temeiul art. 334 C.pr.pen a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 174, 175 lit. a C.pen, cu aplic art. 13 și art. 75 lit. d și alin. ultim rap. la art. 78 C.pen, în instigare la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 25 rap. la art. 174, 175 lit. a C.pen, cu aplic art. 13 și art. 75 lit. d și alin. ultim rap. la art. 78 C.pen, texte în baza cărora a condamnat pe inculpații Tudor Stănică și Creangă Mihail la câte 20 ani închisoare și câte 8 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și c C.pen și la degradarea militară.

În baza art. 2 din Decretul nr. 11/1988 a redus pedepsele aplicate inculpaților cu ½, urmând ca fiecare inculpat să execute pedeapsa de câte 10 ani închisoare și câte 8 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și c C.pen și degradarea militară.

S-a reținut, în fapt, că prin mijlocirea inculpatului Tudor Stănică, care coordona cercetările penale și arestul, împreună cu inculpatul Creangă Mihail, șeful arestului, s-a instituit pentru Ursu Gheorghe Emil un regim de teroare și în final de exterminare.

Afel, inculpații l-au izolat într-o celulă împreună cu doi deținuți recidiviști, cunoscuți ca violenți, aflați în executarea unor pedepse.

La data de 18 octombrie 1985, Ursu Gheorghe Emil, care avea vârsta de 60 ani a fost mutat într-o celulă izolată de celelalte, în care se aflau Clită Marian, în vârstă 34 ani multirecidivist și Radu Gheorghe, în vârstă de 31 ani, recidivist, ambii cunoscuți ca persoane violente.

Totodată, în mod ilegal, inculpații au stabilit drept consemn interdicția subofițerilor pază de a interveni în camera unde era deținut acesta.

În perioada 21 septembrie - 13 noiembrie 1985, i s-au luat acestuia declarații fără să fie asistat de un apărător, deși asistența juridică era obligatorie.

Începând din 5 noiembrie 1985, desi s-au făcut în evidențele de la arest însemnări medicale din care rezultă o alterare serioasă a sănătății lui Ursu Gheorghe Emil, totuși a fost anchetat în continuare; astfel, a fost scos din arest, fără a se consemna în registrul de arest, a fost pedepsit, de asemenea fără a se menționa asta în același registru, a fost menținut în aceeași cameră împreună cu cei doi deținuți violenți și a fost lipsit de îngrijiri medicale.

În perioada 14-15 noiembrie 1985, Ursu Gheorghe Emil a fost bătut grav de către Clită Marian, consemnându-se medical „colică abdominală”, iar abia la data de 17 noiembrie 1985 s-a consemnat, în registrul de arest, că deținutul prezenta „abdomen acut” și tot atunci s-a luat măsura internării în Spitalul Penitenciar Jilava, ca urmare a gravelor dureri abdominale, însoțite de stări de vomă avute încă din data de 15 noiembrie 1985.

În foaia de observație (nr.5047) s-a menționat că Ursu Gheorghe Emil prezenta echimoze de diferite mărimi în hipogastru și flancuri, precum și „abdomen acut”, datorat unei peritonite generalizate.

Supus imediat unei intervenții chirurgicale, s-a constatat perforația intestinului subțire care generase starea de septicemie, dar, după operație, la reanimare, victima a decedat prin stop cardio-respirator.

În cazul de față, prin putere trebuie înțeleasă autoritatea de fapt și de drept, pe care funcționarii civili sau militari o exercită asupra subalternilor, dar și asupra unor persoane care se află în stare de deținere, aceștia temându-se că, în caz de neexecutare, s-ar putea lua măsuri disciplinare împotriva lor, dar și că executarea le poate aduce avantaje.

În cauză, inculpații s-au folosit de amenințări, dar și de promisiuni față de deținutul Clită Marian, și anume înrăutățirea regimului de detenție sau, dimpotrivă, de a beneficia de un regim mai relaxat și a fi liberat condiționat înainte de îndeplinirea condițiilor legale, determinându-l să execute acte de violență împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, aflat și el în aceeași cameră de arest.

Actele de violență s-au și săvârșit, cauzând, în final, decesul victimei, așa cum s-a arătat mai înainte, astfel că fapta celor doi inculpați realizează elemente constitutive ale instigării la infracțiunea de omor calificat (cu premeditare) prevăzută de art. 25 raportat la art. 174, 175 lit.a cu aplicarea art. 13, art. 75 lit.d și alin. ultim. și a art. 78 din Codul penal.

Întrucât inculpatul Burcea Ștefan a decedat în timpul procesului, prin **sentința penală nr. 20 din data de 27.02.2004**, Curtea de Apel București - Secția a II-a Penală a dispus încetarea procesul penal față de acest inculpat.

Întrucât jurnalul victimei Ursu Gheorghe Emil nu a mai fost găsit, prin **rechizitoriul nr. 16/P/1998 din 12.01.2001** s-a dispus trimiterea în judecată a gl. bg. (rez) Grigorescu Eugen, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. de art. 246 Cod penal din 1968 și reținerea sau distrugerea de înscrisuri, prev. de art. 272 Cod penal din 1968, reținându-se că la data de 06.06.1990 acesta a preluat, sub semnătură, jurnalul ”corp delict” a lui Gheorghe Ursu – respectiv un număr de 811 file, documente ce nu s-au mai găsit, fiind considerat singurul vinovat de dispariția sau distrugerea acestora.

Prin **sentința penală nr. 54/21.02.2003, Tribunalului Militar Teritorial București**, a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. de art. 246 Cod penal din 1968 rap. la art. 248¹ Cod penal din 1968 în infracțiunea de neglijență în serviciu, prev. de art. 249 Cod penal cu aplic. art. 13 Cod penal și a dispus încetarea procesului penal, fapta fiind prescrisă.

Pentru infracțiunea de reținere sau distrugere de înscrisuri inculpatul a fost achitat. Au fost stabilite, cu titlu de despăgubiri, daune morale în valoare de 20 milioane ROL .

Prin **decizia penală nr. 34 din data de 24.06.2004** Curtea Militară de Apel București a dispus admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și condamnarea inculpatului gl. bg (rez) Grigorescu Eugen la 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de reținere și distrugere de înscrisuri, respectiv 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 246 Cod penal rap. la art. 248¹ Cod penal din 1968 și suspendarea condiționată a executării pedepsei rezultante de 2 ani închisoare pe o durată

de 4 ani .

Prin **decizia penală nr. 7210/22.12.2005** Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, a admis recursul, a casat decizia nr. 34/2004 a Curții Militare de Apel București și rejudecând cauza l-a condamnat pe inculpatul gl. bg (rez) Grigorescu Eugen la pedeapsa de 3 ani închisoare, cu executare în regim de detenție.

De asemenea, la Secția Parchetelor Militare au fost înregistrate mai multe plângeri formulate de I.I.C.C.M.E.R și F.R.E.F.D.P.L.A din România, precum și de către persoane fizice având ca obiect abuzuri săvârșite în timpul regimului comunist, după cum urmează:

- dosarul nr. 35/P/2006 – a avut ca obiect identificarea unor generali și demnitari responsabili pentru săvârșirea unor crime în timpul dictaturii comuniste, precum și o plângere făcută de Uniunea Veteranilor de Război, care se referea la uciderea lui Gheorghe Ursu, în timpul arestului preventiv.

- dosarul nr. 68/P/2006 – a avut ca obiect faptele săvârșite de ofițerii de securitate care racolau abuziv minori ca informatori.

- dosarul nr. 82/P/2007 – a avut ca obiect faptele săvârșite în sistemul penitenciar.

La data de 09.10.2007 s-a dispus conexarea dosarelor nr. 35/P/2006 și 68/P/2006 la dosarul nr. 82/P/2007, ale Secției Parchetelor Militare, înregistrate ca urmare a mai multor plângeri formulate de I.I.C.C.M.E.R și F.R.E.F.D.P.L.A din România, precum și de către persoane fizice având ca obiect abuzuri săvârșite în timpul regimului comunist.

La acest dosar cunoscut sub denumirea generică ”Procesul comunismului” **a fost atașat și** materialul disjuns din dosarul penal nr. 49/P/2000 al Secției Parchetelor Militare și înregistrat la acea dată sub numărul **8/P/2001, fără a se dispune printr-un act procesual conexarea și acestui dosar la dosarul penal nr. 82/P/2007.**

Urmare modificărilor legislative privind competența parchetelor militare, intervenite prin Legea nr. 356/2006 ,art. 35 alin. 2 Cod procedură penală și Legea nr. 293/2004 privind statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor și a Deciziei Curții Constituționale nr. 610/20.06.2007, prin ordonanța nr. 82/P/2007 din data de 31.07.2008 s-a dispus declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, unde dosarul a fost înregistrat sub nr. 1304/P/2008.

Prin ordonanța din data de **24.11.2008**, Secția de urmărire penală și criminalistică și-a declinat competența în favoarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, reținându-se că printre faptele ce formau obiectul cauzei se regăseau și infracțiuni de competența acesteia, respectiv infracțiuni contra siguranței statului, fiind înregistrat dosarul nr. 328/D/P/2008.

Prin **ordonanța nr. 328/D/P/2008 din data de 20.01.2009**, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a dispus, în temeiul art. 228 alin. lit. g și d, neînceperea urmăririi penale față de „persoanele din conducerea aparatului de partid și de stat, al securității și miliției din perioada 1945-1989”, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 155, art. 161-165 Cod penal, reținându-se că răspunderea penală a fost înlăturată prin intervenirea prescripției, precum și că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor de mai sus.

Prin aceeași ordonanță s-a dispus declinarea competenței de soluționare în favoarea

Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a cauzei intitulată generic „Procesul comunismului”.

Dosarul nr. 1304/P/2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a avut ca obiect, printre altele, și plângerea formulată de partea civilă Ursu Andrei Horia și Uniunea veteranilor de război și a urmașilor veteranilor de război cu privire la săvârșirea infracțiunii contra păcii și omenirii comise prin torturarea și uciderea lui Ursu Gheorghe Emil, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice.

Prin ordonanța nr. 1304/P/2008 din data de 29.09.2010 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, s-a dispus, în legătură cu faptele sesizate prin plângerea susmenționată disjungerea și continuarea urmăririi penale de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cuaza a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Urmărire Penală și Criminalistică sub numărul 1043/P/2010.

Prin ordonanța nr. 1043/P/2010 din data de 12.12.2011 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Urmărire Penală și Criminalistică s-a dispus disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București cu privire la faptele sesizate de partea civilă Ursu Andrei Horia.

S-a reținut, în esență, că în cauza privind plângerea părții civile Ursu Andrei Horia, competența de efectuare a urmăririi penale revine Parchetului de pe lângă Tribunalul București, întrucât pe de o parte, încadrarea juridică dată faptei comise împotriva victimei Ursu Gheorghe Emil de instanțele de judecată este una de omor (în cauzele privind pe Clită Marian, Stănică Teodor și Creangă Mihai care, la data comiterii faptei, îndeplineau funcția de adjunct al șefului Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Militiei respectiv de către șeful aestului Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Militiei) și nu de cea a vreunei infracțiuni contra păcii și omenirii, iar pe de altă parte, pentru că la fapta comisă împotriva lui Ursu Gheorghe Emil au participat și civili, unul condamnat definitiv.

Dosarul a fost înregistrat la Parchetul de pe lângă Tribunalul București sub nr. 179/P/2012.

Prin rezoluția nr. 179/P/2012 din data de 21.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București s-a dispus neînceperea urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevazute de art. 174, 175 lit. a Codul penal anterior, privind plângerile formulate de Ursu Andrei Horia, Uniunea veteranilor de război și a urmașilor veteranilor de război precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului din România, constatându-se că în cauză s-a împlinit termenul prescripției speciale a răsunderii penale de 22 ani și 6 luni.

Prin rezoluția nr. 379/II-2/2013 din data de 24.04.2013, Prim-Procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul București a respins plângerea formulată de Ursu Andrei Horia împotriva rezoluției nr. 179/P/2012 din data de 21.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București.

Împotriva acestei rezoluții a formulat, în temeiul art. 278¹ Codul de procedură penală anterior, plângere Ursu Andrei Horia care, în esență, a arătat că există probe că fostul ofițer de securitate Pârvulescu Marin a comis persecuție, tortură, cercetare abuzivă, represiune nedreaptă, tratamente neomenoase pe motive politice, tatăl său fiind arestat, torturat și ucis pentru atitudinea ostilă față de regimul Ceaușescu, fapte ce cad sub incidența procedurilor art. I al Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității, precizând că repercursiunile pe care le-a suportat tatăl său constituie persecuții pe motive politice, fiind prin urmare imprescriptibile în înțelesul convenției ONU.

Tribunalul Militar Teritorial București, prin sentința nr. 27/16.10.2013, pronunțată în dosarul nr. 15625/3/2013, definitivă, în temeiul dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a Cod Procedură Penală, a respins, ca neîntemeiată, plângerea formulată de partea civilă Ursu Andrei Horia, împotriva rezoluției nr. 479/P/2012 din 12.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București.

Pentru a pronunța această hotărâre, Tribunalul Militar Teritorial București a reținut următoarele:

Încadrarea juridică a faptelor nu se circumscrie infracțiunilor contra păcii și omenirii, după cum susține petentul, deoarece subiectul pasiv al acestor infracțiuni trebuie să fie calificat, legiuitorul referindu-se generic la grupuri de persoane căzute în puterea adversarului, cum a fi naufragiați și personalul sanitar al Crucii Roșii, etc.

Or, din definiția dată de legiuitor, rezultă clar că aceste infracțiuni presupun, ca situație premisă, existența unei puteri militare (străine sau nu), care administrează, un anumit teritoriu la un moment dat.

În speță, nu se pune această problemă, actele materiale comise împotriva lui Ursu Gheorghe, s-a considerat că ar putea întruni elementele constitutive ale infracțiunii de omor.

Pe de altă parte, este adevărat că, pornind de la definiția dată de CEDO „tratamentelor inumane”, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în anumite cazuri de speță, la nivelul anilor 1950 (când autoritățile comuniste au încercat suprimarea fizică și psihică a unui număr imens de români, în special intelectuali de elită și personalități din toate domeniile vieții sociale, etc.), posibilitatea ca făptuitorii să fie cercetați sub aspectul comiterii infracțiunilor prev. de art. 358 C.pen.

În speța de față, s-a considerat însă că această soluție nu este aplicabilă, deoarece: spre deosebire de anii 1948 – 1960, în care s-au produs acele atrocități împotriva poporului român, la nivelul anului 1985 nu se mai poate considera că exista o intenție clară de exterminare sistematică a oricărui opozant din partea autorităților statului, care permite încadrarea oricărui comportament nelegal față de persoanele aflate în detenție în acest tip de infracțiune.

Or, exact această situație premisă de intenție sistematică de exterminare din partea autorităților face diferența dintre infracțiunile contra păcii și omenirii și infracțiunile individuale cu același element material cuprinse în celelalte capitole ale Codului Penal (omor. supunere la rele tratamente, tortură, etc.).

Dacă nu s-ar interpreta astfel, ar rezulta că aceste ultime infracțiuni să nu mai existe,

toate trebuind să fie considerate crime împotriva umanității, deoarece în acest mod de interpretare toate persoanele private de libertate sunt căzute în „puterea adversarului”.

Această exterminare sistematică, pe de altă parte, trebuia să fie făcută din motive politice, fiind evident de esența acestei noțiuni (neputând, fi concepută o exterminare „sistematică” a deținuților de drept comun).

Or, în speță, este totuși dificil de considerat că victima a fost un adevărat „dizident politic”. Într-adevăr este de notorietate că în regimul comunist orice părăsire a țării era o adevărata raritate, fiind făcută numai de anumiți cetățeni și sub un control strict, raportând la organele de securitate orice mișcare, etc.

De ademenia, este de notorietate la ce presiuni erau supuși cei care urmau să părăsească definitiv țara, precum și rudele acestora, pe de altă parte, celor plecați ilegal, li se confiscau proprietățile, cei care plecau legal, erau obligați să „vândă” statului comunist la o valoare arbitrară stabilită de acesta, toate proprietățile deținute, iar dacă le înstrăinasera, erau obligați să le răscumpere și să le vândă statului comunist la valoarea precizată mai sus. Mai mult, rudele de gradul I ale acestor persoane erau, ca regulă generală, date afară din serviciu, fiind astfel obligate să presteze munci necalificate pentru a-și câștiga mijloacele de existență.

În aceste condiții însă, victima, care avea un fiu stabilit legal și definitiv în S.U.A., nu numai că nu a fost dată afară din serviciu, dar a și făcut toate concediile numai în străinătate, neexistând, practic, țară din Europa nevizitată de acesta, ceea ce este într-o evidentă contradicție cu situațiile descrise mai sus, valabile pentru toți românii de rând.

Față de aceste împrejurări, faptele persoanelor care au contribuit la uciderea victimei nu pot fi tratate decât individual (particular), neexistând o intenție sistematică a autorităților la acea dată de aplicare a acestor tratamente, cu atât mai mult cu cât, după cum s-a arătat, „opoziția” victimei față de regimul comunist a fost ne semnificativă, venind și din partea unei persoane care anterior, pentru o lungă perioadă de timp, a fost privilegiată de acest regim.

Pentru uciderea victimei au fost deja judecați și condamnați numiții Clită Marian, Tudor Stanică și Creangă Mihail, reținându-se de către instanță săvârșirea infracțiunii de omor și, respectiv, instigare la omor pentru ultimii doi.

Prin ordonanța nr. 2688/C/2014 din 05.11.2014, Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus: **infirmarea soluțiilor de netrimiteră în judecată** în: dosarele nr. 1304/P/2008 și 1043/P/2010 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, cu privire la săvârșirea infracțiunilor prev. și ped. de art. 356,357, 358, 359, 360 și 361 Cod penal din 1968 și în dosarul nr. 179/P/2012 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București cu privire la săvârșirea infracțiunii prev. de art. 174-175 Cod penal din 1968, redeschiderea cercetărilor în aceste cauze și supunerea de îndată confirmării judecătorului de Cameră preliminară din cadrul Curții Militare de Apel București a ordonanței.

Curtea Militară București, prin încheierea din data de 12.11.2014, pronunțată în dosarul nr. 19/81/2014 a admis cererea Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În baza art. 335 Cod Procedură Penală a constatat legalitatea și temeinicia ordonanței

nr. 2688/C/2014 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

A confirmat redeschiderea urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunilor prevazute de art. 356, art. 357, art. 358 , art. 359 , art. 360 și art. 361 din Codul Penal anterior și redeschiderea urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunilor prevazuta de art. 174, art. 175 lit.a din Codul Penal anterior.

S-a reținut că Procurorul General a constatat că nu au fost cercetate și alte sesizări în afară de cea privind decesul lui Ursu Gheorghe Emil și nici acuzația de săvârșire a infracțiunii contra pacii și omenirii, că participarea securității ca instituție, reprezintă o împrejurare nouă necunoscută organelor de urmărire penală, urmând ca după reluarea urmăririi penale să se stabilească dacă au existat acte cu caracter de practică sistematică, desfășurate pe o perioadă mare de timp și de instituții constituite în acest scop.

Prin **ordonanța nr. 48/P/2014 din data de 14.01.2015**, reținându-se că în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare sunt înregistrate două dosare care au ca obiect acțiunile represive la care a fost supus, în anul 1985, disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil de către organele de securitate, în timp ce era cercetat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, **în temeiul art. 63 alin. 1 rap. la art. 46 alin. 1, art. 43 alin. 3 C.pr.pen, s-a dispus** reunirea acestora la dosarul nr. **32/P/2014**.

Curtea constata că din materialul probator existent la dosarul prezentei cauze rezultă că victima Ursu Gheorghe Emil, de la momentul arestării sale și încarcerării în arestul Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției și data decesului, a fost anchetat nu numai de organele de poliție în dosarul în care era cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 37 alin. 1 teza I și art. 37 alin.1 teza a II-a din Decretul nr. 210/1960, ci și de organele de securitate, în această perioadă fiind exercitate și violențele fizice asupra sa.

Curtea are în vedere în acest sens declarațiile martorilor Palamariu Florinel, Popa Dan, Munteanu Ion, Cimpoeru Vasile, Toader Florica, Casapu Mitrus-Laurentiu, Cojocar Gheorghe, Clită Marian, Mihai Vasile, Odina Constantin, Ioniță Ștefan, Creangă Mihail, Caracostea Stere, Alexa Ion.

Martorii susmenționați, lucrători în cadrul arestului Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției sau deținuți în același arest în perioada de referință ,au confirmat, prin declarațiile date, atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești că, deși oficial, victima Ursu Gheorghe Emil era arestată pentru comiterea unor infracțiuni de drept comun, a fost de mai multe ori scoasă din Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției și condusă la anchetă la organele de securitate, de unde nu se întorcea într-o stare fizică corespunzătoare.

Astfel, martorul Palamariu Florinel a declarat că victima s-a întors de la anchetă roșu la față, dându-i impresia că nu se ține bine pe picioare.

De asemenea, martorul Cimpoeru Vasile a precizat ca victima era speriată cand s-a întors de la ancheta, iar martorul Ionita Ștefan a menționat ca odata sau de doua ori l-a vazut cand era adus de la ancheta de la Directia a-VI-a ,fiind tinut de subofiteri pentru a se deplasa.

În ceea ce privește mobilul acestei anchete, efectuate de organele de securitate, după

ce oficial in dosarul penal in care victima fusese cercetata pentru infractiuni de competenta acestora se adoptase o solutie de netrimiterie in judecata , din actele dosarului nu rezultă cu certitudine.

Inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile nu au recunoscut comiterea faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, negând orice implicare în anchetarea victimei după luarea măsurii arestării preventive ,celelalte probe neoferind certitudini cu privire la acest aspect.

Curtea apreciază că nu opiniile personale ale victimei Ursu Gheorghe Emil despre conducerea de stat și de partid și politica partidului comunist sau consemnările sale denigratoare, jignitoare la adresa conducătorului statului au generat anchetarea sa în continuare și de organele de securitate, acțiunile întreprinse de lucrătorii de securitate nefiind, în mod evident, de răzbunare.

De altfel, în perioada respectivă erau foarte mulți români care își exprimau dezacordul față de politică de partid și de stat de la acea vreme sau păreri insultătoare,calomnioase la adresa conducerii de stat și partid, însă nu au fost supuși unui astfel de regim, care să conducă la eliminarea fizică a persoanei respective, fiind utilizate alte metode pentru temperarea acestora.

De exemplu, din dosarul informativ al poetei Nina Cassian rezultă că acest dosar a fost deschis în anul 1981 când poeta a fost semnalată cu manifestări deosebit de virulente la adresa conducerii superioare de partid și a politicii culturale a statului, că are legături apropiate cu emigrația reacționară, printre care Monica Lovinescu și Virgil Ierunca pe care îi vizitează cu ocazia călătoriilor efectuate în Occident, precizându-se că s-a acționat prin rețea și prin persoane de încredere în vederea recuperării și influențării sale pozitive, că la 09.09.1985 a plecat în SUA, dând curs invitației Universității din New York care i-a acordat o bursă.

Curtea apreciază că motivul cel mai probabil al anchetării de către lucrătorii de securitate au fost in fapt alte informații pe care le deținea victima Ursu Gheorghe Emil, ce prezentau interes pentru organele de securitate, informații ce nu au fost oferite de acesta cu ocazia audierilor anterioare în legătură cu consemnările din jurnalul său.

Astfel se explică și împrejurarea că victima Ursu Gheorghe Emil a fost încarcerată într-o celulă împreună cu informatori ai miliției, Clită Marian și Radu Gheorghe și faptul că nu i s-a permis să ia legătura cu familia, martorul Popa Dan precizând că victima era plasată în camera cu cei doi informatori care trebuiau să obțină informații de la victimă.

În condițiile în care victima Ursu Gheorghe Emil a recunoscut săvârșirea infracțiunilor de drept comun, prevăzute de art. 37 alin. 1 și alin. 37 alin. 3 din Decretul nr.210/1960, dând declarații ample și detaliate, atât în fața organelor de securitate, cât și în fața organelor de miliție, în perioada septembrie-noiembrie 1985, cu privire la activitatea infracțională reținută în sarcina sa, este evident că plasarea acestuia în celulă cu Clită Marian și Radu Gheorghe, viza obținerea de la acesta a unor informații ce interesau organele de securitate.

În ceea ce privește implicarea inculpaților Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile în anchetarea victimei Ursu Gheorghe Emil, din actele dosarului rezultă cu certitudine ca în dosarul penal instrumentat de Direcția a-VI-a Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului, în care aceasta a fost cercetată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute

de art. 166 Cod Penal, cei doi inculpați au participat la efectuarea percheziției domiciliare și la audierea repetată a victimei.

Pe baza probelor administrate nu se poate reține că, în această perioadă, cei doi lucrători de securitate au exercitat violente asupra victimei.

După momentul arestării preventive, Curtea constată că în decursul timpului, în cele trei cauze, privind pe Clită Marian, Stănică Tudor și Creangă Mihail, precum și în prezenta cauză au fost indicați mai mulți lucrători ai Departamentului Securității Statului implicați în cercetarea victimei, fiind vehiculate mai multe nume.

În prezența cauzei, martora Toader Florica confirmă scoaterea la anchetă a victimei de inculpatul Pârvulescu Marin, martorul Palamariu Florinel a precizat că primul bon de scoaterea din arest pentru a fi anchetat de organele de securitate era semnat de inculpatul Pârvulescu Marin și că victima era roșie la față când s-a întors, iar martorul Caracostea Stere a declarat că victima i-a spus că îl anchetează cineva care l-a anchetat și mai înainte, ceilalți martori nefăcând referire în concret la inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile, martorul Cimpoieru Vasile precizând că știe de la victimă că a fost scos la anchetă de securitate de un colonel.

În ceea ce privește încadrarea juridică și legea penală mai favorabilă, având în vedere că de la data săvârșirii faptelor deduse judecății și până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit mai multe legi noi, inclusiv un nou Cod penal ce a intrat în vigoare la data de 01.02.2014, Curtea a avut în vedere, potrivit dispozițiilor art. 5 Cod penal, determinarea și aplicarea legii penale mai favorabile.

În vederea stabilirii și aplicării legii penale mai favorabile, în doctrina penală și practica judiciară s-au stabilit criteriile de determinare a legii penale mai favorabile în raport de situația juridică concretă a fiecărui inculpat, criteriile ce vizează condițiile de tragere la răspundere penală a inculpatului și regimul sancționator și care se aplică ținând cont de toate instituțiile de drept penal incidente într-o cauză, care concură la stabilirea tratamentului juridic aplicabil într-o cauză.

Analizând, având în vedere principiul fundamental de drept „mitior lex”, în ansamblu, dispozițiilor legale aplicabile în ceea ce-i privește pe inculpații Postelnicu Tudor, Parvulescu Marin și Hodiș Vasile din ambele coduri penale, Curtea constată, în aplicarea dispozițiilor art. 5 Cod penal, că legea penală mai favorabilă este Codul penal din anul 1969.

În prezenta cauză, prin actul de sesizare a instanței, s-a reținut săvârșirea infracțiunii contra umanității prevăzută de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal, în forma autoratului, respectiv a complicității.

Potrivit **art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal** constituie infracțiune contra umanității săvârșirea, în cadrul unui atac generalizat sau sistematic, lansat împotriva unei populații civile, a uneia dintre următoarele fapte:

e) torturarea unei persoane aflate sub paza făptuitorului sau asupra căreia acesta exercită controlul în orice alt mod, cauzându-i vătămări fizice sau psihice, ori suferințe fizice sau psihice grave, ce depășesc consecințele sancțiunilor admise de către dreptul internațional;

g) vătămarea integrității fizice sau psihice a unor persoane;

k) alte asemenea fapte inumane ce cauzează suferințe mari sau vătămări ale integrității fizice sau psihice, și se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

Prin cererea de schimbare a încadrării juridice, partile civile au solicitat și reținerea lit. j a art. 439 alin. 1 Cod penal, respectiv persecutarea unui grup sau a unei colectivități determinate, prin privare de drepturile fundamentale ale omului sau prin restrângerea gravă a exercitării acestor drepturi, pe motive de ordin politic, rasial, național, etnic, cultural, religios, sexual ori în funcție de alte criterii recunoscute ca inadmisibile în dreptul internațional.

Examinând dispozițiile legale susmenționate, Curtea constată, astfel, cum de altfel, s-a precizat și în literatura de specialitate că incriminarea cuprinsă în art. 439 Cod penal nu are corespondent, în Codul penal anterior, sub aspectul situației premise și a elementelor constitutive.

În literatura de specialitate s-a atătat că textul inclus în acest articol reia, într-o formă adaptată, prevederile art. 7 din Statutul CPI și urmează definițiile anterioare cuprinse în art. 6 lit. c din Statutul Tribunalului Militar Internațional de la Nuremberg , art. 11 nr. 10) al Legii nr. 10 a Consiliului de Control, de art. 5 lit. c din statutul Tribunalului Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie și art. 3 din statutul Tribunalului Penal Internațional pentru Rwanda, cele 12 ipoteze reglementate, reluând, fără modificări, de fond, prevederi similare din statutul CPI.

În aceste condiții, Curtea constată, având în vedere faptele deduse judecății, împrejurările și cauzele ce au condus la decesul victimei Ursu Gheorghe Emil, neputându-se raporta la acest moment procesual decât la infracțiunile imprescriptibile, că în Codul penal din anul 1969 – în cadrul titlului XI – infracțiuni contra păcii omenirii, corespondentul ar fi dispozițiile art. 358 alin.1,3 .

Potrivit art. 358 alin.1 și 3 din Codul penal din anul 1969, în vigoare la data săvârșirii faptelor, supunerea la tratamente neomnoase a răniților ori bolnavilor, a membrilor personalului civil sanitar sau al Crucii Roșii ori al organizațiilor asimilate acesteia, a naufragiaților, a prizonierilor de război și în general a oricărei alte persoane căzute sub puterea adversarului, ori supunerea acestora la experiențe medicale sau științifice care nu sunt justificate de un tratament medical în interesul lor, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 de ani și interzicerea unor drepturi.

Torturarea, mutilarea sau exterminarea celor prevăzuți în alin. 1 se pedepsește cu moartea ori cu închisoarea de la 15 ani la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Prin **Decretul-Lege nr.6/1990** (publicat în Monitorul Oficial nr.4 din data de 08 ianuarie 1990), pedeapsa cu moartea a fost abolită, fiind înlocuită cu pedeapsa detențiunii pe viață .

Prin urmare, de la data intrării în vigoare a decretului-lege anterior menționat, pedeapsa pentru infracțiunea de tratamente neomnoase, în varianta agravată prevăzută de art. 358 alin.3 din Codul penal 1968, este detențiunea pe viață, alternativ cu închisoarea de la 15 ani la 20 de ani.

Examinând, în acest context, atât prevederile art. 439 din actualul Cod penal, cât și prevederile art. 358 alin.1,3 din Codul penal din 1969, Curtea consideră, în aplicarea art.

5 Cod penal, că legea penală mai favorabilă este Codul Penal din 1969, întrucât regimul sancționator prevazut de art. 358 alin.1,3 din Codul penal din 1969 este mai blând, sub aspectul limitelor de pedeapsă.

Referitor la încadrarea juridică, Curtea constată că, în prezenta cauză, nu se poate reține săvârșirea vreunei infracțiuni contra păcii și omenirii – titlul IX din Codul penal din anul 1969, respectiv a vreunei infracțiuni de genocid, contra umanității și de război - titlul XII din Codul Penal actual .

Curtea are în vedere în sensul celor arătate că după decesul victimei Ursu Gheorghe Emil, la data de 17.11.1985, s-au depus toate eforturile de către autoritățile statului pentru a tăinuî împrejurările și cauzele reale care au condus la decesul acesteia, pentru a zadarnicii aflarea adevărului și evident pentru a se evita tragerea la răspundere penală a tuturor persoanelor responsabile.

Se impune a fi menționat că încă de la începutul anului 1990, membrii familiei victimei Ursu Gheorghe Emil au solicitat efectuarea de cercetări cu privire la circumstanțele ce au condus la decesul victimei și persoanele responsabile, ancheta debutând în același an.

Până în prezent s-a dispus trimiterea în judecată și condamnarea definitivă prin hotărârile judecătorești anterior menționate a lui Clită Marian ,Stănică Tudor și Creangă Mihail.

Curtea constată, astfel cum rezultă din istoricul acestei cauze, că o perioadă îndelungată de timp, organele de urmărire penală nu au depus diligențele necesare și nu au efectuat o anchetă efectivă, menită să stabilească toate persoanele, din toate institutiile și structurile statului, responsabile de uciderea victimei Ursu Gheorghe Emil, tragerea la răspundere penală a acestora pentru infracțiunile prescriptibile, ce eventual puteau fi reținute în sarcina acestora.

Ancheta în cauză privind pe victima Ursu Gheorghe Emil a fost marcată de perioade semnificative de inactivitate, de abia în anul 2014, ca urmare a plângerilor repetate ale părții civile Ursu Andrei Horia – fiul victimei, aceasta a fost reluată ca urmare a infirmării dispuse prin ordonanța nr. 2688/C/2014 din 05.11.2014 a Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, fiind finalizată prin emiterea rechizitorului ce formează obiectul prezentei cauze.

Curtea constată însă că, la reluarea cercetărilor penale, având în vedere că decesul victimei Ursu Gheorghe Emil a survenit în anul 1985, singurele infracțiuni pentru care se mai putea dispune trimiterea în judecată a vreunei persoane erau infracțiunile imprescriptibile, prevăzute de titlul IX din Codul penal din anul 1969, respectiv titlul XII din Codul penal actual.

Astfel de explică, în opinia Curții și împrejurarea că pentru inculpații Pârvulescu Marin, Hodiș Vasile și Tudor Postelnicu s-a solicitat tragerea la răspundere penală pentru infracțiunea imprescriptibilă contra umanității, prevăzută de art. 439 Cod penal, în condițiile în care, în legătură cu decesul victimei Ursu Gheorghe Emil, erau deja pronunțate două hotărâri de condamnare, definitive la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, intrate sub puterea autorității de lucru judecat, prin care s-a reținut comiterea infracțiunii de omor, prevăzută de art. 174 din Codul penal din 1969 în cazul inculpatului Clită Marian și a infracțiunii de instigare la omor calificat, pevăzută de art.

174, 175 lit.a din Codul penal din 1969, în cazul lui Stănică Tudor și Creanga Mihail.

Deși Stănică Tudor și Creanga Mihail aveau calitatea de lucrători de poliție, respectiv adjunctul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției și șeful Arestului Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Militiei, făcând parte din același sistem al statului, s-a reținut că fapta celor doi - instituirea pentru victima Ursu Gheorghe Emil a unui regim de teroare și în final de exterminare, prin izolarea într-o celulă împreună cu doi deținuți recidiviști, cunoscuți ca violenți, aflați în executarea unor pedepse, stabilirea drept consemn interdicția subofițerilor de pază de a interveni în camera unde era deținut acesta, lipsirea de îngrijiri medicale, folosirea de amenințări, dar și de promisiuni față de deținutul Clită Marian, și anume înrăutățirea regimului de detenție sau, dimpotrivă, de a beneficia de un regim mai relaxat și a fi liberat condiționat înainte de îndeplinirea condițiilor legale, determinându-l să execute acte de violență împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, aflat și el în aceeași cameră de arest - realizează elemente constitutive ale instigării la infracțiunea de omor calificat cu premeditare.

Inclusiv Inalta Curte de Casatie și Justiție-Secția Penală nu a apreciat că, în ceea ce îi privește pe Stanica Tudor și Creanga Mihail, ar fi incidente vreuna din dispozițiile legale ce vizează infracțiunile imprescriptibile contra umanității.

Este evident, în opinia Curții, că în vederea audierii victimei Ursu Gheorghe Emil de către organele de securitate, în timp ce se afla în Arestul Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției, arestat preventiv pentru o infracțiune de drept comun, a existat o conivență infracțională între factorii de decizie din cadrul structurilor competente din cadrul Departamentului Securității Statului și cele din cadrul Inspectoratului General al Miliției, respectiv Stănică Tudor și Creanga Mihail, încarcerarea victimei cu cei doi informatori Clită Marian și Radu Gheorghe și tratamentul la care a fost supusă victima în arest realizându-se în interesul organelor de securitate.

Martorul Iulian Vlad a precizat în declarația dată în faza de urmărire penală, că orice ofițer din cele două direcții nu ar fi putut să continue cercetarea în dosarul lui Ursu Gheorghe Emil decât cu acordul sau dispoziția șefilor, că între cele două structuri specializate, respectiv Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției și Direcția a-VI-a Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului a existat în permanență o strânsă legătură, în fapt, arestații din cele două direcții putând fi scoși la anchetă de ofițeri pentru a fi audiați.

Însă la nivelul anului 2014, după aproape 30 de ani de la decesul victimei Ursu Gheorghe Emil, pentru infracțiunile pentru care se putea dispune tragerea la răspundere penală a tuturor persoanelor implicate, de abuz în serviciu, cercetare abuzivă, supunerea la rele tratamente, tortură, instigare la infracțiunea de omor calificat sau represiune nedreaptă, prevăzute de Codul penal anterior, în dispozițiile art. 246, 266, 267ind.1, 25/174, 175 lit.a, 268 Codul penal din 1969, termenul de prescripție a răspunderii penale era deja împlinit, astfel încât trimiterea în judecată nu mai era posibilă decât pentru infracțiunile imprescriptibile.

Autoritățile responsabile pentru anchetă nu au adoptat toate măsurile care ar fi permis în mod rezonabil identificarea și sancționarea tuturor persoanelor responsabile în timp util, cu atât mai mult cu cât au fost sesizate încă de la începutul anului 1990, după cca. 4

ani de la savârșirea faptei.

Curtea apreciază că, în prezenta cauză, sunt incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală, respectiv faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată nu sunt prevăzute de legea penală, din perspectiva dispozițiilor art. 358 din Codul Penal din 1969, singurele prevederi legale în baza cărora ar mai putea fi sancționate și alte persoane responsabile în cazul victimei Ursu Gheorghe Emil, întrucât nu se regăsesc situația premisă și subiectul pasiv, respectiv a unei persoane căzute sub puterea adversarului.

În literatura de specialitate s-a aratat ca incriminarea faptelor care sunt de natură să aducă atingere păcii sau relațiilor de înțelegere omenească și respect ce trebuie să existe între state, grupuri sau colectivități umane într-un titlu special din Codul Penal din anul 1969, respectiv "Infrațiuni contra păcii și omeniri" a fost determinată de pericolul social deosebit pe care îl reprezintă asemenea fapte, pericol scos în evidență cu deosebire după cel de al doilea război mondial, fiind necesară o reacție severă din partea diferitelor state între care au fost încheiate de altfel și convenții internaționale.

Incriminarea faptelor care aduc atingere păcii și omenirii se justifică prin gradul ridicat de pericol social al acestor fapte pentru relațiile dintre state și dintre oameni, aceștia din urmă nu priviți în mod singular, ci ca entități care nu pot dăinui și prospera decât la adăpostul valorilor sociale ale păcii și omenirii, juridic apărute.

Obiectul juridic al ocrotirii penale în cazul infracțiunilor contra păcii și omenirii îl constituie relațiile sociale a căror normală formare, desfășurare și dezvoltare sunt determinate de asigurarea unei conviețuiri pașnice între popoare și între oameni.

Obiectul juridic generic al infracțiunilor contra păcii și omenirii îl formează relațiile sociale, cu restrângeri inter și intrastatale inerente coexistenței colectivităților umane, relații a căror existență și normală desfășurare sunt asigurate prin apărarea păcii și omenirii.

Acest grup de infracțiuni are un obiect de ocrotire penală complex, format din ansamblul relațiilor sociale a căror existență și securitate sunt condiționate de temeinica și permanenta apărare a valorilor sociale universale care sunt pacea și omenirea și includ faptele periculoase pentru menținerea păcii, pentru securitatea umană și pentru tot ce poate fi de folos omenirii.

Supunerea la tratamente neomenoase, incriminată prin dispozițiile art. 358 Cod penal din anul 1969, este fapta persoanei care aduce atingere prin astfel de tratamente vieții, integrității corporale, sănătății, libertății sau dreptului la o judecată legală a persoanelor căzute sub puterea adversarului.

Caracterul periculos al faptei rezultă nu numai din acțiunile prin care a fost săvârșită, ci și din situația specială a victimelor și poziția făptuitorului, vizând situația deosebit de gravă a celui căzut sub puterea adversarului.

Obiectul juridic special îl constituie relațiile sociale a căror existență și securitate sunt asigurate prin apărarea principiilor de umanitate (omenie) în situații care pun grav în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea și libertatea persoanelor.

Subiectul pasiv al infracțiunii este format din două categorii de persoane: pe de o parte, persoanele civile care datorită oricărei împrejurări au căzut sub puterea adversarului (ocuparea teritoriului, o incursiune pe un anumit teritoriu, un naufragiu, o deturnare de avion etc.), pe de altă parte, persoanele care aparținând forțelor armate au căzut sub

puterea inamicului (prizonierii de război).

În structura infracțiunii de tratamente neomenoase și deci în conținutul juridic intră ca parte componentă și o situația premisă.

Fapta de tratamente neomenoase față de o persoană căzută sub puterea adversarului nu poate fi concepută și deci săvârșită fără existența în prealabil a unei situații de conflict în sfera căreia persoanele, în mod indeterminat ca număr și îndeletnicire, se află unele față de altele ca adversari.

Această situație de conflict (război, rupere de relații între state, incursiune de bande pe teritoriul țării etc) constituie situația premisă în structura infracțiunii.

Un conflict limitat la câteva persoane nu poate fi considerat ca situație premisă.

Urmarea imediată a acțiunilor ce constituie elementul material al infracțiunii este în primul rând crearea unei stări de pericol pentru valoarea socială universală care este omenirea, fiind necesar ca între urmarea imediată-starea de pericol pentru omenire și rezultatele vătămătoare-cauzate victimelor acestor acțiuni și săvârșirea vreunora dintre acțiunile care constituie elementul material să existe o legătură de cauzalitate.

Din actele dosarului rezultă că victima Ursu Gheorghe Emil avea, ca de altfel, mulți români, serioase nemulțumiri față de politica și conducerea de stat și partid și pe care și le-a manifestat în jurnalul său intim, prin materialele transmise la postul de radio Europa Liberă, precum și la locul de muncă, verbal și prin afișarea unor citate, care însă nu au atras atenția organelor de securitate, până la momentul în care a fost găsit și lecturat jurnalul său intim.

Pe de altă parte, victima Ursu Gheorghe Emil s-a bucurat și de o libertate de mișcare care, în mod cert nu era accesibilă mării majorități a românilor și caracteristică acelor vremuri, fiind unul dintre pușinii români care, între anii 1974 – 1981, a călătorit de nenumărate ori în Occident, astfel cum rezultă inclusiv din propriile declarații (1974 la Paris, 1978 Viena – Veneția - Zürich –Paris – Barcelona – Madrid – Toledo – Granada – Cordoba – Paris, Londra – Burgas – Haga – Amsterdam – Köln, Viena – București, 1980-Grecia, Turcia, iar soția sa și în Israel).

De altfel, fiica acestuia era stabilită în SUA, unde la sfârșitul anului 1984 victima Ursu Gheorghe Emil obținuse viza de a călători.

După decembrie 1989, prin disident, folosit în sens pozitiv, s-a înțeles acea persoană cu opinii opuse celor ale regimului totalitar, care avuseseră îndrăzneala să-l înfrunte pe Nicolae Ceaușescu, cu o atitudine deschisă, opoziționistă față de puterea comunistă, luptând pentru libertate.

În opinia Curții, nu se poate aprecia, în contextul celor arătate, că victima Ursu Gheorghe Emil a fost un disident politic, acesta nefiind un opozant pe față al regimului comunist și al conducătorului partidului comunist.

Victima nu și-a manifestat public dezacordul față de politica și conducerea de stat și partid, astfel încât să devină din acest punct de vedere o persoană periculoasă pentru securitatea statului, datorită posibilității influențării opiniei publice și a instigării populației împotriva conducerii de stat și partid.

Opiniile și nemulțumirile sale au fost exprimate fie în jurnalul său intim, ce nu a fost dat publicității, sau prin materialele transmise la postul de radio „Europa Liberă” unde

însă nu a fost menționat numele său, sau prin păreri exprimate la locul de muncă, dar care nu au fost în măsură să atragă atenția organelor de securitate, fiind arestat și deținut pentru infracțiuni de drept comun.

De altfel, cu ocazia avertizării sale la locul de muncă, victima Ursu Gheorghe Emil a precizat că regretă faptele și s-a angajat să nu mai comită astfel de fapte.

Totodată, se impune a fi menționat că, la vremea respectivă existau numeroși cetățeni români care într-un cerc restrâns își manifestau dezacordul cu privire la regimul comunist și conducerea statului, însă este evident că în lipsa unei atitudini critice vehemente, publice nu puteau fi caracterizați ca și disidenți.

De asemenea, este de notorietate că în regimul comunist cetățenii români obțineau foarte greu permisiunea de a se deplasa într-o țară occidentală, plecarea cetățenilor români în străinătate, mai ales în Occident, fiind atent monitorizată de organele de securitate, înainte de plecare și după revenirea în țară.

Cu toate acestea, victimei Ursu Gheorghe Emil i s-a acordat, la solicitarea sa, de fiecare dată permisiunea de a călători în Occident și viza pentru a se deplasa în SUA la fiica să, căreia, de asemenea, i s-a încuviințat să părăsească definitiv țara, fiind o situație de excepție în regimul comunist, cu atât mai mult cu cât victima a efectuat mai multe astfel de călătorii.

Pentru a se acorda permisiunea de a călători în afara lagărului comunist, organele de securitate efectuau investigații speciale cu privire la persoana respectivă, în cazul de față victima Ursu Gheorghe Emil, vizând riscul de a rămâne în străinătate, în condițiile în care avea rude și cunoștințe în Elveția, Argentina, Australia, Israel, R.F. Germania, Anglia, astfel cum rezultă din materialele existente la dosarul cauzei, nefiind identificate aspecte deosebite în comportamentul și conduita acesteia.

De asemenea, la întoarcerea în țară victima Ursu Gheorghe Emil redacta câte o notă despre calatoria efectuată, persoanele cu care s-a întâlnit, discuțiile purtate.

Până la momentul identificării jurnalului nu au rezultat suspiciuni care să determine neacordarea de către organele de securitate a permisiunii de a pleca în excursiile respective, deși se cunoștea, astfel cum rezultă din declarația părții civile Ursu Horia Andrei că nu era tocmai un simpatizant al conducerii de stat și partid.

Astfel, partea civilă Ursu Andrei Horia a declarat în prezenta cauză că, studiind la CNSAS documente din arhivă securității, a constatat că au existat informatori care au adus la cunoștință conducerii securității statului, după cutremurul din anul 1977, starea de spirit a locatarilor și inginerilor, printre ingineri fiind menționat și tatăl sau ca având atitudine ostilă față de conducătorul statului.

Ca atare, Curtea apreciază că nu se poate reține că victima Ursu Gheorghe Emil a fost o persoană căzută sub puterea adversarului, în contextul unei situații de conflict, în accepțiunea art. 358 Cod penal din anul 1969.

Este adevărat că între anii 1948-1965 autoritățile comuniste au încercat și reușit suprimarea fizică și psihică a unui număr foarte mare de români, în special intelectualii de elită și personalități din toate domeniile vieții sociale, uneori prin torturi inimaginabile, însă după anul 1965 nu se poate reține o intenție clară de exterminare sistematică fizică și psihică din partea autorităților statului a tuturor opozanților politici, fiind utilizate

alte metode, că și cazul poetei Nina Cassian pentru temperarea și controlarea acestora, respectiv influențarea pozitivă a persoanei, în sensul renunțării la astfel de preocupări, prin intermediul familiei, prietenilor, colegilor, precum și arest la domiciliu, urmărire informativă, filaj, interceptări.

De altfel, nu rezultă din actele dosarului că alte persoane menționate în jurnalul victimei Ursu Gheorghe Emil au fost anchetate de organele de securitate, în condițiile în care, astfel cum reiese din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, ridicarea jurnalului intim al victimei de organele de securitate a produs neliniște în rândul acestora. Politica statului român la acea dată nu era de reprimare a formelor de opoziție față de regimul politic și conducătorul statului prin violență și eliminare fizică.

Nu se poate reține, în opinia Curții, că la acea vreme a existat o intenție sistematică din partea autorităților de aplicare a unor astfel de tratamente tuturor opozanților politici ai regimului totalitar comunist sau asupra unui număr suficient de mare de persoane care să fie în măsură să conducă la concluzia că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 358 Cod penal din anul 1969, cu privire la situația premisă și subiectul activ.

În cauză au fost audiați și martorii Petre Mihai Băcanu, Filipescu Radu și Andreescu Gabriel, arestați chiar de organele de securitate pentru comiterea unor infracțiuni de competența acestei structuri, pentru tipărirea unui ziar clandestin, răspândirea de manifeste prin care populația era chemată la o demonstrație împotriva conducătorului statului, respectiv transmiterea de informații ce vizau încălcarea drepturilor omului, care însă nu au fost supuși aceluiași regim ca și victima Ursu Gheorghe Emil.

Împrejurarea că victima Ursu Gheorghe Emil, în timp ce era arestată preventiv pentru comiterea unor infracțiuni de drept comun, era anchetată în continuare neoficial de organele de securitate, cel mai probabil, pentru a furniza informații cu privire la persoanele menționate în jurnalul său, nu este în măsură să justifice, în contextul celor arătate, reținerea calității sale de disident politic.

Curtea apreciază că acțiunile excesive, particulare, conjugate, ale mai multor persoane care au încălcat legea, dintre care trei au fost condamnate definitiv, au condus la acest rezultat regretabil, respectiv decesul victimei Ursu Gheorghe Emil.

În contextul celor arătate Curtea nu va mai analiza și celelalte elemente constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 358 Codul penal din 1969, formă de participare penală, autorat sau complicitate, astfel cum s-a reținut în sarcina fiecărui inculpat, discutabilă, de altfel, întrucât nu mai prezintă relevanță juridică, în condițiile în care pentru orice alte infracțiuni nu se mai poate proceda la tragerea la răspundere penală a inculpaților, întrucât termenul de prescripție specială s-a împlinit.

Curtea apreciază că, și în ceea ce privește încadrarea juridică dată prin actul de sesizare al instanței, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru existența acestei infracțiuni, întrucât nu se regăsește situația premisă, respectiv ca acțiunile incriminate să se comită în cadrul unui atac generalizat sau sistematic lansat împotriva unei populații civile.

În art. 7 pct. 2 din statutul CPI se arată că prin atac îndreptat împotriva unei populații civile se înțelege comportamentul care constă în comiterea multiplă de acte vizate la paragraful 1 împotriva oricărei populații civile, în aplicarea sau în sprijinirea politicii

unui stat ori a unei organizații având ca scop un asemenea atac.

Prin atacul îndreptat împotriva unei populații civile se înțelege acea conduită care implică mai multe acte comise dintre cele descrise în textul incriminator ca urmare sau pentru continuarea unei politici de stat.

Este adevărat că după instalarea Partidului Muncitoresc Român și apoi a Partidului Comunist, începând cu anul 1945, la putere, în România, au avut loc grave acțiuni represive care au vizat oameni și anumite grupuri de populație, pe motive politice, etnice și religioase (de exemplu: membrii unor partide politice istorice, preoți etc.).

Aceste situații de o gravitate excepțională, de presiune în masă din motive politice, au caracterizat însă perioada 1945-1965.

După anul 1965, deși se practica controlul informativ al populației active a României, monitorizarea relațiilor cetățenilor României cu străinătatea și încercarea de a reprima formele de opoziție, Curtea apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 7 pct. 2 din Statutul CPI, întrucât nu au existat acte multiple îndreptate împotriva populației civile, în accepțiunea art. 439 alin.1 Cod penal, respectiv reprimarea formelor de opoziție față de regimul comunist prin comiterea unor multiple acte în modalitățile normative prevăzute de textul de lege.

Este adevărat că în anii 1980 se realiza în ceea ce îi privea pe opozanții regimului comunist, urmărirea informativă, filajul, interceptarea convorbirilor telefonice și a corespondenței, cercetarea și arestarea pentru infracțiuni de competența organelor de securitate, plasarea în arest la domiciliu, fiind uneori exercitate chiar și violente fizice, însă nici un alt lucrător de securitate, astfel implicat, nu a fost trimis în judecată pentru infracțiuni similare celor din prezenta cauză.

În ceea ce privește lit.g a art. 439 Cod penal, Curtea constată că este incriminată vătămarea integrității fizice sau psihice a unor persoane, deci a mai multor persoane și nu a unei singure persoane.

Referitor la art. 439 lit. k Cod penal este evident ca acțiunile menționate de procuror nu se circumscriu acestor dispoziții legale, neputându-se reține că prin acestea sunt fapte inumane și au cauzat suferințe mari sau vătămări ale integrității fizice sau psihice, în condițiile în care filajul, urmărirea informativă, note informatori, interceptarea convorbirilor telefonice prin mijloace TO și a corespondenței, sunt activități despre care, în mod evident, victima nu a știut, fiind prin natura acestora secrete, iar percheziția domiciliară efectuată, de altfel, cu acordul victimei și audierile repetate sunt acte procedurale care se pot realiza în orice dosar de urmărire penală și care prin ele însele sunt de natură să cauzeze un stres emoțional, psihic oricărei persoane cercetate penal, însă în nici un caz, în lipsa altor elemente, suferințe mari sau vătămări ale integrității fizice sau psihice.

De asemenea, nu sunt întrinite nici condițiile prevăzute de lit.j a art. 439 Cod penal, având în vedere obiectul cauzei, respectiv, în concret faptele deduse judecății ce vizează exclusiv victima Ursu Gheorghe Emil, aceste prevederi legale vizând un grup sau o colectivitate determinată și în nici un caz o singură persoană.

De asemenea, prin comiterea infracțiunii prevăzute de art. 439 Cod penal se creează o stare de pericol privitoare la existența și securitatea populației civile.

Prin exercitarea de violențe psihice și fizice față de o singură persoană, încarcerată

în Arestul Direcției Cercetări Penale a Inspectoratul General al Militiei, persoană care ulterior a decedat, nu se poate aprecia că s-a cauzat o stare de pericol cu privire la existența și securitatea tuturor cetățenilor români.

Cât privește faptul că inculpatul Tudor Postelnicu a decedat și împrejurările invocate, în sensul că acesta avea calitatea de ministru secretar de stat și lipsa avizului prevăzut de lege, Curtea constată că pentru considerentele arătate se impune achitarea acestuia în temeiul art. 16 lit. b Cod procedură penală, întrucât soluția de achitare prevalează celei de încetare a procesului penal, fiind în contextul celor arătate, favorabilă inculpatului.

Ca atare, pentru considerentele arătate, Curtea, va face aplicarea art. 5 Cod penal și în consecință:

În temeiul art. 386 alin.1 Cod procedură penală va schimba încadrarea juridică a infracțiunii pentru care au fost trimiși în judecată inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile din art. 439 alin.1 lit.e,g și k Cod penal în art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969.

În temeiul art. 386 alin.1 Cod procedură penală va schimba încadrarea juridică a infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată inculpatul Tudor Postelnicu din art. 48 Cod penal rap. la art. 439 alin.1 lit.e,g și k Cod penal în art. 26 Cod penal din anul 1969 rap. la art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969.

În temeiul art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală va dispune **achitarea inculpatului Pârvulescu Marin** pentru săvârșirea infracțiunii de tratamente neomonoase, prevăzută de art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală va dispune **achitarea inculpatului Hodiș Vasile** pentru săvârșirea infracțiunii de tratamente neomonoase, prevăzută de art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală va dispune **achitarea inculpatului Tudor Postelnicu** pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de tratamente neomonoase, prevăzută de art. 26 Cod penal din anul 1969 rap. la art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Pe cale de consecință, în temeiul art. 25 alin.5 Cod procedură penală, va lăsa nesoluționată acțiunea civilă exercitată de părțile civile Ursu Andrei Horia, Ursu Sorana și Ursu Ștefan Olga.

Va dispune ridicarea măsurilor asigurătorii, constând în instituirea sechestrului asigurător și a popririi asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpaților Pârvulescu Marin, Hodiș Vasile și Tudor Postelnicu, luate prin încheierea din data de 28.08.2017 a Curții de Apel București, Secția I Penală.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apel vor rămâne în sarcina acestuia .

Onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul Tudor Postelnicu, în cuantum de 868 lei, se va suporta din fondul Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Face aplicarea art. 5 Cod penal și în consecință:

În temeiul art. 386 alin.1 Cod procedură penală schimbă încadrarea juridică a infracțiunii pentru care au fost trimiși în judecată inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile din art. 439 alin.1 lit.e, g și k Cod penal în art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969.

În temeiul art. 386 alin.1 Cod procedură penală schimbă încadrarea juridică a infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată inculpatul Tudor Postelnicu din art. 48 Cod Penal rap. la art. 439 alin.1 lit.e, g și k Cod penal în art. 26 Cod penal din anul 1969 rap. la art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969.

În temeiul art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală dispune **achitarea inculpatului Pârvulescu Marin** pentru săvârșirea infracțiunii de tratamente neomenoase, prevăzută de art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală dispune **achitarea inculpatului Hodiș Vasile** pentru săvârșirea infracțiunii de tratamente neomenoase, prevăzută de art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală dispune **achitarea inculpatului Tudor Postelnicu** pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de tratamente neomenoase, prevăzută de art. 26 Cod penal din anul 1969 rap. la art. 358 alin.1 și 3 Cod penal din anul 1969 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 25 alin.5 Cod procedură penală lasă nesoluționată acțiunea civilă exercitată de părțile civile Ursu Andrei Horia, Ursu Sorana și Ursu Ștefan Olga. Dispune ridicarea măsurilor asigurătorii, constând în instituirea sechestrului asigurător și a popririi asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpaților Pârvulescu Marin, Hodiș Vasile și Tudor Postelnicu, luate prin încheierea din data de 28.08.2017 a Curții de Apel București, Secția I Penală.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apel rămân în sarcina acestuia .

Onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul Tudor Postelnicu, în cuantum de 868 lei, se suportă din fondul Ministerului Justiției.

Cu drept de apel în 10 zile.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 octombrie 2019.

**PREȘEDINTE
MIHAELA NIȚĂ**

**GREFIER
ROXANA-ELENA VLĂSCEANU**